

Lilac

江为竭 เจียงเว่ยเจี๋ย เจียน

เมิ่งเหวียน เป่ล

可乐奶茶 908 วาด

ราชา
มังกร
ตัวน้อย
กับ
เจ้าหญิงชาย
ของใจ

龙王弱小无助
但能吃「星际」

ราชา
มังกร
ตัวน้อย
กับ
เจ้าชาย
ของเงา

龙王
小无
助
但能
吃「
星际
」

江为竭 เจียงเว่ยเจี๋ย

เซียน

เมิ่งเหวิน

แปล

Lilac

การอ่านดีอรรถาภิธานศัพท์

คำนำสำนักพิมพ์

มังกรร้ายที่ลักพาตัวเจ้าหญิงไปคุมขังอยู่ในรังที่เต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติ คงเป็นภาพจำของนิทานทั่วไปที่เราคุ้นเคยกันดี แต่**หลงสืออวี**ไม่ใช่มังกรแบบนั้น เพราะเขาทั้งขี้กลัวและไม่มีพลังใดๆ จะไปสู้กับใครเขาได้ แต่สิ่งหนึ่งที่หลงสืออวีมีเหมือนมังกรทั่วไปคือความหลงใหลในเจ้าหญิง และเขาคิดว่า**เสิ่นจาวมู่**คือเจ้าหญิงที่งดงามและทรงพลังมากจริงๆ

เสียงกระซิบจากจักรวาลอันเว้งว่างได้เพรียกหาคุณแล้ว ร่วมออกผจญภัยครั้งใหม่ท่ามกลางหมู่ดาวไปกับพญามังกรอหังการ (?) และเจ้าหญิงผู้บอบบาง (?) ในปฐมบท **ราชามังกรตัวน้อยกับเจ้าชายของเขา**เล่มนี้ได้เลยค่า

ด้วยรัก

Lilac

1

วาฬมังกร

เสิ่นจาวมู่ เปิดประตูบ้านเผยให้เห็นแสงไฟอ่อนอบอุ่น

เด็กหนุ่มพุงหน้านอนกับโต๊ะ เขาใส่เสื้อเชิ้ตขาวเรียบ ๆ ใบหน้า
งดงามกระจ่างใส ขนตาอนยาวดุจขนนกกา ภาพลักษณ์ดูเป็นคนเงียบ ๆ
และแสนง่าย เมื่อเสิ่นจาวมู่ก้าวเข้าประตูมา เด็กหนุ่มก็ผงกหัวขึ้นมาทันที
ครั้งเห็นชัดว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เขาก็อ้าปากทวาดด้วยท่าทางอันเกียจคร้าน

เขายิ้มให้เสิ่นจาวมู่ โชว์ฟันเขี้ยวแหลม ๆ

“ยังไม่เข้านอนอีกหรือ” เสิ่นจาวมู่ถอดเสื้อโค้ตออกพาดไว้ด้านข้าง

“ยังไม่่วงเลย” หลงสีอวีตอบ “คุณเป็นคนช่างเหลื่อมยักษ์สินะ
ผมเห็นข่าวแล้ว”

เสิ่นจาวมู่ย้อนถามกลับอย่างไม่สะทกสะท้าน “ทำไมถึงสนใจเรื่องนี้
ล่ะ” เขาเลื่อนเก้าอี้ข้างโต๊ะออกมาหย่อนกายนั่งลงฝั่งตรงข้ามกับหลงสีอวี
ทันใดนั้นนัยน์ตาก็ฉายแววเยาะหยัน “ใช่ ฉันทำเอง” เขาหยิบบุหรี่ออกมา
หนึ่งมวน แล้วยื่นไปข้างหน้า

“ทำไมหรือ” หลงสีอวีถาม

“ไฟแช็กพัง” เสิ่นจาวมู่ตอบแบบเป็นธรรมชาติ

หลงสีอวี “...” เปลวไฟดวงจิ๋วลุกฟุ้งออกมาจากปลายนิ้วชี้เรียวยาว
ของเขา

เปลวไฟนั้นเป็นสีแดงอมส้มตัดกับสีทอง และเคยทำให้มนุษย์โลก

หวาดกลัว ไข่แล้ว นั่นคือ.../ราชนมังกว¹

บุหรี่ถูกจุดแล้ว เลื่อนจาวมูเอนหลังพิงผนังเก้าอี้ ดูบุหรี่เข้าไปเบา ๆ หนึ่งที่ ก่อนบอกว่า “สถานะปลอม ๆ ของนายเตรียมพร้อมแล้ว สามารถผ่านการตรวจสอบของด่านตรวจคนเข้าเมืองได้ พรุ่งนี้ฉันจะแนะนำให้นาย รู้จักกับคนของสมาคม”

เลื่อนจาวมูเกิดในสมาคมนักล้า เขามีชื่อเสียงโด่งดัง เป็นหนึ่งในผู้สมัครชิงตำแหน่งหัวหน้านักล้า

นักล้าห้องดาราจักร เพื่อคลี่คลายความขัดแย้งและฆ่าสัตว์ประหลาดต่างดาว จึงแทบไม่มีใครกล้าหาเรื่องพวกนักล้าชื่อดัง หัวหน้านักล้าทุกรุ่นล้วนเป็นจุดโฟกัสของสหพันธ์หมู่ดาว ถ้าดันบังเอิญเป็นคนที่มีนิสัยกล้าแสดงออก ก็จะเป็นเป้าหมายที่ได้รับความนิยมชมชอบ ไม่มีใครที่จะไม่รู้จักเขา

ซึ่งมันเป็นเรื่องตลกอย่างสูงสุด

ยิ่งไปกว่านั้น เลื่อนจาวมูเป็นผู้สมัครชิงตำแหน่งที่อายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ของสมาคม

หลงสื่ออวีถาม “แนะนำเธอ ในฐานะอะไร”

“ยังจะฐานะอะไรได้อีก” เลื่อนจาวมูกระตุกยิ้ม “พวกเขารู้กันหมดว่าฉันชอบผู้ชาย ฐานะแบบนี้มันสะดวกให้ฉันพานายไปด้วยได้ตลอด”

“อ้อ” หลงสื่ออวีก็ไม่ตั้งใจในประเด็นนี้

ช่วงฟ้าสว่างของวันเดียวกันนั้น มีฟ้าร้องฟ้าแลบ พายุกระหน่ำ ฝนเทโครมอย่างกับฟ้ารั่วจนน้ำท่วมโลก ยืนมือออกไปแล้วไม่เห็นนิ้วทั้งห้า

ประตูห้องเลื่อนจาวมูถูกเคาะเบา ๆ

เลื่อนจาวมูยังไม่ได้นอนเลยตั้งแต่ฝนเริ่มลงเม็ด เจ้าของห้องเอ่ยปาก “เข้ามาสิ”

¹ ลมหายใจมังกร (Dragon's Breath) กระบวนท่าพินลมหายใจแรง ๆ โจมตีใส่คู่ต่อสู้

ประตูกถูกเปิดออก หลงสี่อวี่หอบหมอนและผ้าห่มเดินมา เด็กหนุ่มสวมชุดนอนสีขาวยาวตัวหลวมโพรก มองเส้นจาวมู่ด้วยดวงตาขลิบ

ข้างนอกฟ้าแลบเป็นประกายแวบผ่านท้องฟ้า โลกทั้งใบสว่างโร่ ก่อนเกิดเสียงฟ้าร้องดังสนั่นตามมา

วันนี้ฝนฟ้าคะนองมากกว่าปกติ รวากับดาวเคราะห์สี่นักษะเทือนไปทั้งดวง ได้มีการประกาศเตือนพายุฝนฟ้าคะนอง เชื่อกันขนาดใหญ่ถูกยกขึ้น ท่าเรือแห่งดาวเคราะห์ทุกแห่งล้วนปิดทำการ ปรากฏการณ์ไฮโลแกรมใช้กำลังไฟฟ้าสูงสุด แต่กลับไม่อาจส่องทะลุเข้าไปในกระแสน้ำวนสีดำขนาดมหึมาในอวกาศได้

เส้นจาวมู่รู้ว่าหลงสี่อวี่กลัวสภาพอากาศแบบนี้ ปกติยังดีหน่อย แต่ฝนฟ้าคะนองหนักขนาดนี้ต่างออกไป หลงสี่อวี่ไม่อยากอยู่คนเดียวแน่นอน

จะว่าไปก็น่าขัน กาลครั้งหนึ่งหลงสี่อวี่ที่เคยถูกขนานนามว่ามังกรอำมหิตป่าชิงไห่ (จ้าวสมุทรรดา) ก็มีสิ่งที่หวาดกลัวด้วยเหมือนกัน

ตอนที่หลงสี่อวี่คลุมโปงขดตัวเข้าหาเส้นจาวมู่ เส้นจาวมู่ก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจเอามาก ๆ

หลงสี่อวี่เป็นสายเลือดมังกรนอกเบญจวงศ์² ตัวแรกที่เขาเคยเจอ

แต่กลับทั้งป่วยได้และซึกแล้ว เล่นแร่แปรธาตุไม่เป็น พลังจิตอ่อนสุดขีด ไม่มีความก้าวร้าวและจิตวิญญาณแห่งการเอาชนะอย่างมังกรทั่วไป ...การดำรงอยู่เช่นนี้จึงไม่ได้รับการยอมรับจากมังกรตัวอื่น และไม่ได้รับการปฏิบัติที่ดีจากเผ่าพันธุ์อื่นเช่นกัน มีแค่สายเลือดเปล่า ๆ ทว่าไม่ได้รับการต้อนรับจากทั้งสองฝ่าย จึงค้างเติ่งอยู่ในจุดที่วางตัวได้ยากอย่างยิ่ง

หลงสี่อวี่เป็นมังกรที่อ่อนแอเปราะบางมาก ถ้าเจอเผ่าพันธุ์เดียวกัน คาดว่าคงถูกฉีกร่างแหลกกระจุยในชั่วพริบตา

ใต้หมอนเส้นจาวมู่มีมิดลีนเย็นเฉียบดูจมน้ำแข็งเล่มหนึ่ง พวกผู้อาวุโส

² นิยามของมังกรทั้ง 5 รุ่น (5 ชั่วอายุคน) ล้วนเป็นมังกรที่ร้ายกาจ แต่มังกรนอกเบญจวงศ์คือมังกรที่อยู่นอกเหนือจาก 5 รุ่นนั้น

มอมมิดเล่มนี้ให้แก่เขา มันเป็นมิดที่เคยแหงหัวใจมังกรมานับไม่ถ้วน

เส้นจาวมู่เกิดในตระกูลนักรบม้าโบราณ พวกผู้เฒ่าต่อสู้กับเผ่ามังกรมาเป็นเวลาช้านาน อาบเลือดต่างน้ำ ต่อสู้เต็มพันด้วยชีวิต ต่อมาสายเลือดแห่งมังกรก็ค่อย ๆ ลดน้อยลง สมาชิกในตระกูลต่างแยกย้ายไปใช้ชีวิตของตัวเอง

หลงสี่อวีเป็นมังกรเพียงตัวเดียวที่เขาเจอในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา

เดิมทีหลงสี่อวีเป็นเหยื่อของเขา

แต่เส้นจาวมู่เปลี่ยนใจชั่วครว เขาต้องการสายเลือดของเผ่ามังกรถึงอย่างไรหลงสี่อวีที่มีสายเลือดปลายแถวยอมเอาชนะเขาไม่ได้ ถึงขั้นที่ไม่อาจชมชู้คุกคามเขาได้ด้วยซ้ำ

เมื่อลองนับดู หลงสี่อวีอยู่ข้างกายเขามาใกล้จะสองเดือนแล้ว

เสียงฟ้าร้องครืน ๆ ดังขึ้นอีก หลงสี่อวีขดตัวเข้าไปใกล้เส้นจาวมู่โดยอัตโนมัติ

เส้นจาวมู่ไม่ชอบสัมผัสร่างกายผู้อื่น แต่หลงสี่อวีช่างน่ารักน่าเอ็นดูหายใจเข้าออกแผ่วเบา นอนหลับนิ่งไม่ตื่นเลยทั้งคืน จึงไม่ยากเกินไปที่เขาจะยอมให้นอนด้วย

เด็กหนุ่มเหมือนสัตว์ตัวน้อยที่ไร้พิษภัย เขาอนอหดเป็นก้อนกลมไม่ส่งเสียงใด ๆ ลักแอะ

...แถมยังน่ารักเอามาก ๆ

ดังนั้นเส้นจาวมู่จึงอนุญาตให้หลงสี่อวีเข้าไปใกล้ได้โดยปริยาย

ผ่านไปสักพัก ทั้งสองเริ่มวงจุน เสียงฝนข้างนอกยังคงเทกระหน่ำ

วันต่อมา ณ สำนักงานใหญ่สมาคมนักรบ

ผู้คนเดินผ่านไปมา มีทั้งนักวิจัยในชุดขาว และก็มีทั้งนักรบที่แต่งตัวแตกต่างกัน ช่วงนี้มีนักรบฝึกงานมาเพิ่มใหม่หนึ่งชุด จึงดูครึกครื้นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ท่ามกลางความวุ่นวายฉากนี้ การปรากฏตัวของเส้นจาวมู่ทำให้เวลาช้าลงไปชั่วขณะ

ความเชื่อซึ่งนี้เกิดขึ้นชั่วเสี้ยววินาที ก่อนที่ผู้คนจะเลื่อนสายตาไปทางอื่นอย่างรวดเร็ว แต่ก็มีเสียงกระซิบกระซาบดังแว่วมาให้ได้ยินอยู่เป็นระยะ

“เป็นเขาใช่ไหม”

“ใช่ ที่ทะเลาะกับเหล่าจินเมื่อคราวก่อน ทำเอาแผนกเราแทบจะระเบิดนั่นแหละ ฉันเคยได้ยินรุ่นพี่เล่าให้ฟัง”

“ใครกล่ามีเรื่องกับเหล่าจิน...เขาเป็นน้องชายของท่านประธานไม่ใช่หรือ”

“นายก็นึกถึงตระกูลที่หนุนหลังเขาลิ”

คู่สนทนาของอีกฝ่ายเพิ่งถึงบางอ้อ “อ้อ เป็นตระกูลเสี้ยนนักล่ามังกรนี่เองสินะ ฉันยังนึกว่าบังเอิญแซ่เดียวกันซะอีก นี่เขาคือ...เสี้ยนจาวมู่ น่าจะเป็นนักล่าที่มีผลการรบยอดเยี่ยมที่สุดเลยละมัง”

“ถูกต้อง ดีที่สุดในประวัติศาสตร์เลยแหละ”

“แล้วคนที่อยู่ข้างเขานั้นใครหรือ”

“...ไม่รู้สิ เหมือนไม่เคยเห็นมาก่อน จี๊ หน้าตาดูดีชะมัด”

เสี้ยนจาวมู่เข้าไปในห้อง ขณะที่เขากำลังพูดคุยกับหัวหน้าธุรการ หลงสื่ออู๋นั่งรอเขาอยู่ข้างนอก

บริเวณไม่ไกลกันเป็นห้องจำลองสภาพแวดล้อมซึ่งกันด้วยกระจกพิเศษ พื้นกว้างขนาดมหึมาถูกจำลองเป็นมหาสมุทรลึก ทะลุไปถึงด้านบนสุดของตัวอาคาร ข้างในมีสิ่งมีชีวิตคล้ายวาฬที่กึ่งมังกรแหวกว่ายอยู่ในนั้น ดวงตาของมันเป็นสีแดงเข้ม

คงมีแต่สมาคมนักล่าที่ออกอาจ กล้าเก็บวาฬมังกรกินคนไว้ดูเล่นในห้องโถงแบบนี้

เคยมีคนตั้งคำถามถึงความปลอดภัยของการกระทำแบบนี้ แต่หัวหน้าฝ่ายเทคนิคก็อธิบายด้วยความอดทนว่า ‘ประการแรก เรามีระบบรักษาความปลอดภัยที่ยอดเยี่ยม รวมสุดยอดเทคโนโลยีแห่งดาราจักรไว้ จึงแทบเป็นไปได้เลยที่ห้องจำลองจะได้รับความเสียหาย ประการที่สอง โดยส่วนตัวแล้วผมคิดว่าไม่มีนักล่าที่เอาชนะวาฬมังกรเกยตื้นไม่ได้ ทุกท่านวางใจได้แน่นอน

กลไกป้องกันภัยและการประกันภัยของสมาคมเรลสมบูรณแบบมาก แต่ถ้าเกิดอะไรขึ้น คนในครอบครัวท่านจะได้รับเงินช่วยเหลือก้อนโต ซึ่งจะทำให้ครอบครัวท่านมีชีวิตสุขสบายต่อไปได้...'

ตอนนี้ในช่วงต้นฤดูร้อน ซึ่งเป็นฤดูกาลที่วามังกรศึกมากที่สุด ฮอริโมนะระยับความเหนื่อยล้าและความกลัวได้อย่างสมบูรณ์ ทำให้พวกมันสามารถว่ายน้ำได้หลายหมื่นกิโลเมตรเพื่อล่าเหยื่อและผสมพันธุ์ หรือรวมฝูงโจมตีเรือล่าวาฬขนาดมหึมา ถึงขั้นมีบันทึกการโจมตีมังกรอย่างกล้าหาญอีกด้วย

ห้องเล็กและแคบมาก พวกมันใช้สองขาบนหัวกระแทกกระจกอยู่เป็นระยะ น้ำหนักหลายสิบตันพุ่งใส่ ทำให้เกิดเสียงตึง ๆ บางเบา

หลงสืออู่ว่างจัดจนแข็ง เขานั่งเท้าคางมองดูบรรดาเจ้ายักษ์นั้นกระแทกตู้กระจกปัก ๆ ไม่หยุด หมายถึงทำลายกรงซึ่งพวกมันให้แตก

เขาง่วงอีกแล้ว จึงอ้าปากหาไปหนึ่งที่

มันกระแทกแรง ๆ อีกครั้ง วามังกรที่กำลังคลั่งสุดขีดสับสนประสาณสายตากับเขา

หลงสืออู่วีลองประเมินดู ว่าเขาสามคนต่อตัวกันยังสูงไม่เท่าลูกตาเจ้าวามังกรนี่เลย

ขณะที่เขากำลังคำนวณอยู่นั้น ร่างของวามังกรพลันสิ้นทึ่มอย่างแรง ครั้นเห็นเขาแล้วราวกับเจอศัตรูตัวฉกาจที่น่าสะพรึงกลัวที่สุด ความกลัวลุกลามขึ้นมาบนดวงตาสีแดงเข้ม จากนั้นจึงหันหลังว่ายน้ำไปอย่างลนลาน

2

โรงอาหาร

หลังผ่านไปครึ่งชั่วโมง เส้นจาวมูจึงออกมา

นักวิจัยวิทยาศาสตร์กลุ่มหนึ่งยืนอยู่นอกห้องจำลองสภาพแวดล้อม พวกเขาซีด ๆ เขียน ๆ พลังกระชิบกระซาบกัน

เส้นจาวมูคิดว่าตัวคนผู้หนึ่งมาแล้วเอ่ยถาม “มีเรื่องอะไรกัน”

นักวิจัยคนนั้นถูกรบกวนจึงหันมาด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ ครั้นเห็นว่าเป็นเส้นจาวมูก็มีท่าทีเปลี่ยนไปทันตา “คือแบบนี้ครับ เมื่อยี่สิบสามนาทีก่อนนาฬิกาแสดงพฤติกรรมผิดปกติ ทุกตัวกลับลงไปด้านล่างสุดของห้อง พวกมันหัวใจเต้นลดลงหนึ่งในสาม ทางซ้าย และครึ่งเอียงไปด้านข้าง นี่คือท่าทางตอนกลัวสุดขีด แต่ตอนนี้เป็นฤดูร้อน ระดับฮอร์โมนของพวกมันควรสูงพอที่จะทำให้พวกมันไม่รู้สึกลัว และที่นี้ก็ไม่น่าจะมีอะไรที่เป็นภัยคุกคามพวกมันได้”

ยังมีอีกคนกระโดดโลดเต้นด้วยความลึกลับอยู่ข้าง ๆ “นี่เป็นข้อมูลการทดลองพิเศษ พวกคุณวิเคราะห์ข้อมูลนี้ให้หมดดี ๆ ละ ปีนี้ใครจะได้โบนัสก็ขึ้นอยู่กับตรงนี้แหละ”

เรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเขา เส้นจาวมูหันกลับมา หลงลืออวี่กลับไปแล้ว

...หลับอีกแล้ว

เส้นจาวมูเข้าใจนิสัยพวกมันเป็นอย่างดี วัน ๆ เอาแต่นอน โดยเฉพาะหลงลืออวี่ที่เป็นนักนอนตัวยง เขาอนได้ทุกที่ทุกเวลา หลับที่หลับยาวแบบไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน

มังกรมีเซนส์ที่แม่นยำมาก ตรวจพบภัยคุกคามได้ง่าย ทว่าหลงสืออวี กลับไม่รู้จักระวังตัวเลยสักนิด ถ้าเอาไปปล่อยไว้บนดาวเคราะห์ร้าง คาดว่าคงอยู่รอดได้แค่วันหรือสองวัน

สมกับที่เป็นเพราะสายเลือดที่อ่อนแอแหละนะ

เส้นจาวมูเดินมาถึงข้างหน้าเขา หลงสืออวีจึงค่อย ๆ ตื่นจากการงีบหลับ แล้วท้าวอีกที

หัวหน้าธุรกิจการเดินทางออกมาจากในห้องที่อยู่ด้านหลังของเขา เธอเป็นผู้หญิงรูปร่างสูงเพรียว ดูจากลักษณะแล้วน่าจะอายุสี่สิบถึงห้าสิบปี แสงไฟส่องสะท้อนป้ายชื่อบนบัตร ‘ชยาหย่าจิน’

ชยาหย่าจินวางผมยาว ๆ ของตัวเอง พลังมองสำรวจหลงสืออวี จู่ ๆ ก็แสดงท่าทีลังเล

จากนั้นในดวงตาคมกริบก็ฉายแววเยาะหยัน ก่อนกล่าวว่า “อ้อฉันก็ว่าอยู่ ทำไมจู่ ๆ นายถึงไปแอบมีกิ๊กที่ทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง แต่พอเห็นไบหน้าเขา ฉันก็เข้าใจแล้ว”

คำพูดเธอสิ้นสุดลงท่ามกลางสายตาไม่สบอารมณ์ของเส้นจาวมู

ชยาหย่าจินใช้เวลาเพียงครึ่งวินาทีก็กลับมาเป็นปกติ เธอพูดกั้วหัวเราะ “ไม่พูดเรื่องนี้แล้วก็ได้ นาน ๆ นายจะกลับมาสักที ไม่ไปพบท่านประธานหน่อยเหรอ”

“ไม่ละ มะรีนนี่ผมก็ออกเดินทางแล้ว”

“พวกข้างานนี่นะ” ชยาหย่าจินม้วนปลายผม พลังโน้มตัวนิด ๆ เข้าไปใกล้หลงสืออวีแล้วเอ่ยว่า “สืออวี...นายชื่อสืออวีใช่หรือเปล่า”

หลงสืออวีพยักหน้า

บนบัตรประชาชนที่เส้นจาวมูให้หลงสืออวี ระบุชื่อว่า ‘สืออวี’

เผ่าพันธุ์เป็นมนุษย์ เกิดที่ดาวดวงเล็กอันไกลโพ้น ส่วนปีเกิดนั้นเส้นจาวมูคิดสักพัก สุดท้ายก็กรอกตัวเลขลงไปตามรูปร่างหน้าตาในปัจจุบันของหลงสืออวีเป็น 21 ปีก่อน

สรุปคือนอกจากรูปถ่ายกับเพศ อย่างอื่นล้วนเป็นข้อมูลปลอมทั้งสิ้น

จู่ ๆ ชยาหย่าจินก็เอื้อมมือมาบีบแก้มเขา พลังพูดว่า “หน้าตาน่ารัก

ดี เวลาออกไปข้างนอกอย่าเที่ยวสร้างปัญหาให้คุณเสียนของเราเสียละ นายคงไม่รู้สินะ ตำแหน่งนักร้องไม่ใช่เรื่องล้อเล่น” เธอพูดพลางซึ่งไปทางห้องจำลอง

“ฉันไม่ได้มีเจตนาอยากทำให้นายตกใจหรอกนะ แต่ว่าพี่มังกรสามารถฉีกร่างนายให้แตกกระจายได้ในเสี้ยวพริบตา ถึงอย่างนั้นพวกมันก็ไม่ได้อยู่บนจุดสูงสุดของห่วงโซ่อาหารในทะเล นายน่าจะจินตนาการได้ว่าสัตว์ต่างดาวตัวอื่นจะดูร้ายมากแค่ไหน”

หลงลืออวี่ “อ้อ...”

เขาจำได้ว่าวาฬมังกรน่าจะอ่อยมาก

“ถึงตอนนั้นอย่าตกใจก็แล้วกัน” ซย่าหย่าฉินปิดปากหัวเราะขัน ร่างอ้วนแอ่นบอบบางหอบเอกสารกองหนึ่งเดินจากไปด้วยท่วงท่าเย้ายวน

นักร้องดีเด่นล้วนมีที่พักแสนสบายในสำนักงานใหญ่ของสมาคมกันทุกคน ในฐานะดาวรุ่งคนใหม่ผู้เจิดจรัส ห้องของเส้นจาวมู่จึงหรูหราอลังการอย่างกับพระราชวังเล็ก ๆ

หลงลืออวี่เข้าไปปุ๊บก็เดินไปเปิดประตูตู้เย็น

โลงเขียว

หลงลืออวี่มีสีหน้าไร้อารมณ์ แต่เส้นจาวมู่สัมผัสความท้อเหี่ยวแม้เพียงชั่วแวบเดียวนั้นของอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจน

เส้นจาวมู่บอก “ที่นี่มีโรงอาหาร นายเอาบัตรฉันไปรูตได้”

หลงลืออวี่ทำตาขาว “รูตได้เท่าไร?”

“แล้วแต่นาย” เส้นจาวมู่แขวนเสื้อตัวนอก พร้อมกับยื่นบัตรให้หลงลืออวี่ “อย่าก่อเรื่อง และอย่ามาทวงฉันด้วย นายไปเดินดูเองเถอะ”

เขาไม่กลัวว่าหลงลืออวี่จะไปทำให้คนอื่นบาดเจ็บ ที่นี่เป็นสำนักงานใหญ่ของสมาคมนักร้อง เป็นแหล่งชุมนุมมังกรซ่อนพยัคฆ์¹ แค่อายุเฉลี่ยดั่งมังกรระดับต่ำตัวหนึ่งจะทำอะไรใครได้ คาดว่าแค่ฟันไฟที่เดียวก็ถูกจับแล้วมั้ง

มิหนำซ้ำเขาได้ประทับรอยแห่งจิตวิญญาณไว้บนตัวหลงลืออวี่แล้ว

รอยประทับแห่งจิตวิญญาณนี้ นอกจากจะใช้ระบุตำแหน่งได้แล้ว ยัง

¹ แหล่งรวมคนเก่ง ๆ มากความสามารถ

สามารถรับรู้ได้ว่าเวลาไหนหนังสืออวีมีจิตคิดโจมตี เขาจะไปได้ไปยังได้ทันหนังสืออวีไม่มีพลังจิตใดทั้งสิ้น รอยประทับนี้จึงสามารถรับประกันความปลอดภัยได้

หลังเส้นจาวมูเข้ามาในห้อง ก็เริ่มศึกษาข้อมูลที่ย้ายยาฉินส่งมาให้เขา นั่นล้วนเป็นข้อมูลเกี่ยวกับสัตว์ต่างดาว เนื้อหายาวเหยียดและซับซ้อน มีการวิเคราะห์แนวโน้มความเป็นไปได้ในกรณีต่างๆ อย่างเจาะลึก สิ่งที่พวกเขาศาสตราจารย์หัวล้านในแผนกวิจัยทางวิทยาศาสตร์เขียนไว้เหมือนมีอำนาจสะกดจิต ขนาดคนที่อดทนเก่งอย่างเส้นจาวมู ยังต้องใช้เวลาพอสมควรกว่าจะอ่านข้อมูลทั้งหมดจบ

ยังมีจดหมายหนา ๆ อีกหนึ่งฉบับถูกหีบอยู่ใต้เอกสาร

เส้นจาวมูนึกว่าใครเขียนจดหมายมาซะอีก ทันทีที่เปิดออก จดหมายหลากหลายสีสันจำนวนนับไม่ถ้วนก็ร่วงกราวลงมา

เป็นจดหมายรักทั้งนั้นเลย

ในเมื่อไม่มีข้อมูลติดต่อเทอร์มินัลของเส้นจาวมู พวกเขาจึงมีความสุขที่ได้แสดงความรักอย่างสุดซึ้งด้วยวิธีดั้งเดิมแบบนี้ ถึงอย่างไรใคร ๆ ก็รู้ว่าเส้นจาวมูสุดหล่อยังโสดอยู่

คู่วิตของว่าที่หัวหน้านักล่าที่เด็กที่สุด

ลำพังแค่ได้ยินชื่อก็เลิศทรูและเห่สุด ๆ แล้ว ความรักนี้ต้องได้รับคำอวยพรจากทั่วทั้งดาราจักรแน่

เส้นจาวมู “...”

ก่อนหน้านี้เขาเคยบอกชยาหย่าฉินแล้ว ไม่ว่าจะจากในสภาคอมหรือนอกสภาคอม อยากรับจดหมายประเภทนี้อีก แล้วก็ไม่ต้องเอามาให้เขาด้วย แต่ในสภาคอมชยาหย่าฉินขึ้นชื่อมากกว่าเป็นพวกทำอะไรตามใจ ไม่สนความคิดใคร จึงไม่เคยฟังความคิดเห็นหรือคำพูดใดของเขาเลย

เส้นจาวมูไม่เคยเปิดอ่านจดหมายพวกนี้เลยสักฉบับ ยัดไว้ในลิ้นชักชั้นล่างสุดทั้งหมด ซึ่งในนั้นมีจดหมายกองเป็นภูเขาสูงๆ แล้ว

เส้นจาวมูอ่านข้อมูลต่ออีกสองสามชั่วโมง จากนั้นก็นัดเคิ่งหัวคิว

เทอร์มินัลตั้งขึ้นพอดี เขาคงรับ เสียงที่ติดจะร้อนรนของเพื่อนดังขึ้น

“นายพาเพื่อนมาที่นี่เหรอ ฉันได้ยินฉันชื่อบอกว่ามีคนติดกันที่โรงอาหาร เพื่อนนายเพิ่งเข้าไป นายรีบไปดูเร็วเข้า!”

ไปโรงอาหารใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งนาที เส้นจาวมูจึงรีบตามไป ถึงได้รู้ว่า คนที่มีเรื่องทะเลาะวิวาทไม่ใช่หลงสี่อวี

พุดให้ถูกก็คือ ไฮโซหนุ่มจากสองตระกูลเริ่มมีปากเสียงกัน ก่อนจะถูกกลามกลายเป็นวุ่นวายกันไปทั้งโรงอาหาร พวกนักล่ามักสู้กันดุเดือดกว่า คนธรรมดาทั่วไป ในโรงอาหารถูกเป็นไฟ มีประกายไฟฟ้าแลบแลบๆ เป็นระยะ พวกเขาต่างเป็นลูกหลานตระกูลใหญ่ มีความสามารถที่น่าเกรงขาม คนส่วนใหญ่ไม่มีใครกล้าท้อกับพวกเขา คนอื่นต่างถอยไปอยู่ห่างๆ แล้วรอให้ทีมเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาจัดการ

เพื่อนซี้ยังไม่วางสาย “เฮ้ยนี่ พี่เส้น นายอย่าเพิ่งเข้า...”

การต่อสู้ระดับนี้ หลงสี่อวีรับมือไม่ไหวหรอก

“ขอบใจที่บอก” เส้นจาวมูพุดหน้าหนึ่งไร่อารมณ์แล้วดวงสาย จากนั้นก็รีบสาวเท้าตรงดิ่งเข้าไปในสนามรบที่แสนยุ่งเหยิง...

ตะเกียงน้ำมันโบราณดวงหนึ่งแกว่งไปมา ก่อนจะหยุดห้อยอยู่ข้างกายเขา

วินาทีถัดมา แสงสีทองจำนวนนับไม่ถ้วนไหลรินจากตะเกียงน้ำมัน

พวกมันเป็นเปลวเพลิงที่แผดเผา ลากหางยาวออกมา ดับเปลวไฟ และหยุดกระแสน้ำฟ้าแลบในชั่วพริบตา แสงสว่างอันเจิดจ้าห่อประกายดุจพายุหิมะสีทองโปรยปรายไปทั่ว

ราวกับหลุดเข้าไปในแดนหิมะในห้วงความฝัน เพียงชั่วพริบตาทุกอย่างพลันตกอยู่ในความเงียบ พลังจิตของทุกคนถูกพลังอันแข็งแกร่งของเส้นจาวมูกดไว้ ต่างชะงักงันอยู่กับที่

ผู้ที่ตั้งสติได้ก่อนเป็นคนแรกก็คือไฮโซหนุ่มคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขา ชายคนนั้นมุ่มปากกระตุกเล็กน้อย คล้ายอยากพุดอะไรบางอย่าง แต่กลับถูกเส้นจาวมูเตะกระเด็นไปกระแทกเข้ากับมุ่มกำแพง ไม่ได้สติไปนานพักใหญ่

โรงอาหารนี้มีขนาดใหญ่มาก เส้นจาวมูเดินเลยทางเลี้ยวมาจึงเห็น หลงสี่อวี

เปลวไฟรอบ ๆ เพิ่งดับลง พื้นไหม้เกรียม ในอากาศมีกลิ่นฉุนจน
แสบจมูก ชายคนนั้นขดตัวลึนงกอยู่ในมุมลึกสุดของโรงอาหาร ไม่กล้า
ส่งเสียงออกมาสักแอะ ดูท่าคงจะกลัวสุดขีด

แววตาของเส้นจาวมู่วูปไหว เร่งสาวทำเดินขึ้นหน้าไปหลายก้าว
ในที่สุดเขาก็เห็นชัดแล้ว...

หลงสืออวีผู้อ่อนแอ ไร้ที่พึ่ง และน่าสงสาร...กำลังใช้ขบะหมี่

เส้นจาวมู่ “...”

เส้นจาวมู่เห็นแล้วถึงกับพูดไม่ออก

เขาเดินไปที่ข้างกายหลงสืออวี

หลงสืออวีเงยหน้ามองเขา โดยที่ตะเกียบยังคิบไขต้มฟองหนึ่งค้ำอยู่

เส้นจาวมู่มองอีกฝ่าย

เด็กหนุ่มก็มองเส้นจาวมู่กลับ

หลงสืออวีเอ่ยทักอย่างลั้งเล “เอ๋อ...คุณอยากกินไขต้มของผมหรือ...”

เขาเอ่ยถามด้วยสีหน้าสุดแสนอวารถ

เส้นจาวมู่ “...เปล่า นายกินเถอะ”

เขาถือโอกาสนั่งลงข้างหลงสืออวี มองดูเด็กหนุ่มคิบขบะหมี่กินต่ออย่าง
เงียบ ๆ ผ่านไปครึ่งนาที ในที่สุดเขาก็อดถามไม่ได้ว่า “นายรู้หรือเปล่าว่าที่นี่
ไฟไหม้”

หลงสืออวีหน้าตาตื่นทันที “ผมไม่ได้ทำนะ”

เส้นจาวมู่ “...ฉันรู้ว่าไม่ใช่ฝีมือนาย แต่นายเคยคิดบ้างรึเปล่าว่าควรจะ
รีบออกไปจากโรงอาหารนี่ก่อน”

“ผมคิดดูแล้ว ว่ายังไงพวกเขาก็ไม่เล่นงานผมหรอก”

เส้นจาวมู่ “...” เขาถอดใจที่จะโน้มหน้าหลงสืออวี “สรุปคือ ถ้า
คราวหน้าเจอเหตุการณ์แบบนี้อีก นายต้องรีบหนีออกไปก่อน” เขาไม่ยอมให้
เหยื่อที่ตัวเองจับมาได้ต้องมาจบเห่ไปแบบนี้หรอกนะ

หลงสืออวีกินขบะหมี่ฟางพักหน้า แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเข้าหุบข้างหรือเปล่า

เส้นจาวมู่รอจนหลงสืออวีกินขบะหมี่เสร็จ จึงกลับไปพร้อมกัน

ทีมเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาพาตัวพวกที่ติดกันไปทั้งคู่ หุ่นยนต์

ซ่อมแซมกับหุ่นยนต์ทำความสะอาดมาทำหน้าที่ของตัวเอง ส่วนเล็ก ๆ ใน
โรงอาหารถูกแปลงโฉมใหม่

“ไม่รู้ว่าจะทำไมถึงมีขามวงเยอะกว่าปกติ คนพวกนั้นเพิ่งเตรียมแยกย้าย
จากไป ก็เห็นเส้นจาวมูเดินออกมา

แถมยังมีหลงสื่ออวี๋เดินตามหลังมาด้วย

เผ่ามังกรล้วนเกิดมารูปร่างม เมื่อหลายปีก่อนถึงขั้นมีคนชนชั้นสูง
เอาพวกเขาไปเลี้ยงเพื่อความเพลิดเพลิน เห็นอดีตจ้าวดาราสมูทรเป็นดัง
ของเล่น...แม้ว่าจะขัดต่อกฎหมายต่อต้านการเป็นทาสของดาราจักรก็ตาม

แม้จะอยู่ในหมู่มังกร หลงสื่ออวี๋ก็เป็นคนที่ดูดีมาก โดยเฉพาะดวงตา
ลึกใสคู่ นั้น หางตาเซ็ดขึ้นนิด ๆ เวลาหันข้างจะเห็นแสงโพลาไรซ์² สีทอง
เหมือนทองไหลตกลงไปในนั้น ไม่ว่าจะใครที่ได้พบเห็นต่างไม่อาจลืมเลือน

รูปโฉมนี้โดดเด่นเกินใคร ทุกคนที่อยู่ในสำนักงานใหญ่สมาคมนักล่า
วันนั้นต่างรู้กันทั่วว่า เส้นจาวมูมีคนมาอยู่ข้างกายแล้ว

พูดอีกอย่างก็คือหลงสื่ออวี๋ไม่ใช่แน่กล้า ไม่มีความสามารถอะไร ความ
สัมพันธ์ระหว่างเขากับเส้นจาวมูพลิกคลุมเครือขึ้น

เพื่อนซี้เพิ่งตามมาถึงก็ดึงเส้นจาวมูไปกระชับ “นายรู้ตัวหรือเปล่าว่า
ไปติดกับใครมา นายลงมือหนักเกินไปแล้ว”

พลังจิตของเส้นจาวมูแข็งแกร่งเกินกว่าจะจินตนาการได้ การยับยั้ง
อย่างไรความปรานีนี้ ไม่ต้องพูดถึงแค่การบาดเจ็บสาหัสที่ทุกคนต้องพักอย่าง
น้อยสองสามวัน เพราะยังมีอาการข้างเคียงคล้ายสมองถูกกระทบกระเทือน
วงเวียนศีรษะ หูอื้อ และตอบสนองช้าอีกด้วย

เมื่อครู่ตอนที่คนพวกนั้นเพิ่งถูกพาตัวไป แต่ละคนล้วนมีอาการหน้ามืด
วิงเวียนตาลาย ไฮโซหนุ่มที่ถูกเส้นจาวมูเตะกระเด็นในฝ่าเท้าเดียวคนนั้น
ถึงกับอ้วกแตกต้องให้คนหามออกไป

“เกี่ยวอะไรกับฉัน” เส้นจาวมูเอ่ยขึ้น

²โพลาไรเซชัน (Polarization) ปรากฏการณ์การแทรกสอดและการเลี้ยวเบน
ของแสง ทำให้มีคุณสมบัติตัดแสงที่สะท้อนเข้า และสามารถสะท้อนออกเป็นสีอื่น ๆ

เพื่อนซี้ร้อนใจขึ้นมา รีบดึงเขามากระซิบ “ปกติรู้อยู่หรือกว่านายไม่กลัว แต่คราวนี้มีคนในครอบครัวของผู้ว่าการดวงดาวด้วย ก็คือคนที่นายเพิ่งเตะออกไปคนนั้นนั่นแหละ ไม่งั้นคงมีคนลงมือก่อนหน้านายไปนานแล้ว”

“แล้วไง” เลื่อนจาวมู่เลิกคิ้ว เหมือนกำลังได้ยินประโยคที่ว่า ‘วันนี้อากาศดีจริง ๆ’

เขาบอกลาฝ่ายตรงข้ามแล้วพาหลงลืออวีเดินจากมา ครั้นเห็นหลงลืออวีหันมองด้านข้างมาตลอดทางจึงถามขึ้น “เป็นอะไร”

“...ผมยังหิวอยู่นิด ๆ”

เลื่อนจาวมู่เรียกคุบันทีกเทอร์มินัล พลังบอกว่า “นายกินบะหมี่ไปแปดชามแล้วนะ”

หลงลืออวี “ง้อ”

เด็กหนุ่มหลุบตาลงแล้วเดินตามหลังเขาไปอย่างเงิบ ๆ

เลื่อนจาวมู่ “...”

ลิบนาที่ต่อมา หลงลืออวีหอบขนมกองโตเดินตามเลื่อนจาวมู่กลับไป

3

ซาลาแมนเดอร์

หลงสืออวี๋ขลุ่ยอยู่กับเซฟา นั่งกินทาโกะยากิร้อน ๆ คำแล้วคำเล่า

ของกินในสมาคมนักล่าอร่อยมากเป็นพิเศษ เนื้อปลาหมึกข้างใน เหนียวหนุบหนับกำลังดี หอมกลิ่นสาหร่าย น่องไก่ทอดที่เพิ่งกินหมดไป ก็รสชาติไม่เลวเลย หนึ่งกรอบสุด ๆ

มังกรจำเป็นต้องกินเยอะ ๆ จึงจะรักษาพลังงานในหนึ่งวันได้ ถ้ากินน้อยเกินไปไม่เพียงพอต่อความต้องการมังกรก็จะหลับ

เมื่ออยู่ในร่างมนุษย์ใช้พลังงานน้อย ฉะนั้นอาหารแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

หลังกินข้าวอิ่ม หลงสืออวี๋อารมณ์ดีขึ้นเป็นกอง เขาแกลงทางสี่เงินไปมาบนพื้น

ปกติเขาไม่ปล่อยตัวตามสบายขนาดนี้ แต่ตอนนี้มีเส้นจาวมูอยู่ด้วย ภายใต้อำนาจจิตขั้นเทพ การสอดส่องและสอดแนมทุกอย่างย่อมถูกตรวจพบแน่นอน ฉะนั้นที่นี้จึงปลอดภัยไร้กังวล

หลงสืออวี๋เป็นมังกรเงินที่หายาก เมื่ออยู่ใต้แสงไฟ ขอบเกล็ดสีเงิน จะเกิดแสงโพลาริซ์หลากสีสัน จากสีม่วงอ่อนเป็นสีเขียวอ่อน ตามด้วยสีน้ำเงินเข้มและสีเงินยวง ซึ่งจะเปลี่ยนไปตามมุมมองและการหักเหของแสง ดุจดั่งทางช้างเผือกหลอมรวมตัว หมูดาวส่องแสงพร่างพราว ถ้าขยายปีกบนท้องฟ้าที่แจ่มใส ก็ราวจะสามารถสลัดเศษประกายเพชรได้ทุกเมื่อ

ถึงแม้จะเป็นนักปราชญ์ผู้เกลียดมังกรที่สุด แต่ก็ต้องยอมรับว่านี่ไม่ควรเป็นสิ่งดงามนำมหัศจรรย์ที่มนุษย์จะมีได้

ในห้องนั่งเล่นเปิดไฟไว้แค่ดวงเดียว ภายใต้แสงสลัว ทางยาวยังแวววาวงดงาม

เส้นจาวมู่อ่านเนื้อหาข้อมูลอีกรอบ จดบันทึกไว้อย่างละเอียด แล้วจึงกลับมาที่ห้องนั่งเล่น

หลงสี่อวีเปิดทีวีดู บนจอกำลังฉายภาพภารกิจในอดีตด้วยระบบไฮโลแกรม เสมือนว่าตัวเขาก็ไปโผล่อยู่ที่นั่นด้วย

นี่เป็นภารกิจเมื่อ 20 - 30 ปีที่แล้ว เหล่านักล่าเดินทางลึกเข้าไปในซั้วโลก หลังจากได้ต่อสู้และสังหารอสูรยักษ์แห่งธารน้ำแข็งไปหลายครั้ง ก็ถูกหิมะถล่มพลัดตกลงไปในรอยแตกของธารน้ำแข็ง

เมื่อเดินไปตามรอยแยกที่เล็กแคบ กำแพงน้ำแข็งสุดท้ายทางทั้งหนาและหนักมาก เงามืดขนาดมหึมายังคงดำรงอยู่ในฉากสุดท้ายของชีวิต...

มังกรยักษ์สีแดงกางกรงเล็บออก ดวงตาเบิกกว้างฉายแววเดือดดาล ทว่าตั้งแต่ปีกถึงหางกลับกลายเป็นโครงกระดูกขาว

มันถูกสัตว์ประหลาดที่ไม่รู้จักชื่อฆ่าตาย แล้วกลายเป็นกระดูกในซั้วพริบตา

คลิปวิดีโอที่เส้นจาวมู่เก็บไว้เหล่านี้ ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับมังกรเส้นจาวมู่ลงมา ทีแรกกะจะสูบบุหรี่แล้วพักสักเดี๋ยวนะ แต่สุดท้ายก็ซิงกาแพไปพึ่งตี๋มข้างโซฟา

คลิปวิดีโอเพิ่งเล่นจบ หลงสี่อวีเงยหน้ามาถามเขา “คุณเคยฆ่ามังกรมาก่อนหรือเปล่า”

เส้นจาวมู่อึ้งไปครึ่งวินาที ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงที่ไม่เป็นมิตรสักเท่าไร “ถ้านายรู้แล้วจะเป็นยังไง จะเปลี่ยนแปลงเรื่องราวอะไรได้ชั้นหรือ”

“ผมก็แค่ถามเฉยๆ เอง”

“คำถามแบบนี้มันไร้ความหมาย”

เด็กหนุ่มหน้าไม่เปลี่ยนสี ดูเหมือนไม่ใส่ใจ แต่ทางที่อยู่บนพื้นกลับนิ่งเฉยไม่ขยับ

...ต้องเสียใจอยู่แน่ๆ

เส้นจาวมู่เข้าใจนิสัยของพวกมังกรเป็นอย่างดี แค่เห็นก็รู้แล้ว

เขาอยากเอ่ยปากพูดอะไรอีกสักหน่อย แต่สุดท้ายก็กลืนคำพูดเหล่านั้นลงท้องไป

ถึงอย่างไรหนังสืออวีก็เป็นอย่างยิ่ง ที่ตอนนั้นต่างฝ่ายต่างยังอยู่กันได้ปกติดีเป็นแค่สถานการณ์พิเศษเท่านั้น ถึงอย่างไรสักวันก็ต้องเป็นศัตรูกัน

ยื่นแห่งความโหดร้ายที่ติดตัวมาแต่กำเนิดไม่อาจลบล้างได้ ช่วงแรกตอนที่ยังไม่มีภารกิจตั้งสหพันธ์หมู่ดาว ภาพที่มั่งกรกดขี่เผ่าพันธุ์อื่นอย่างเลือดเย็นในอดีดยังคงชัดเจน เขาบอกตัวเองนับครั้งไม่ถ้วนว่าต่อไปให้หนังสืออวีจะอ่อนโยนและอ่อนแอสักแค่ไหน ก็ต้องมีเวลาที่ระเบิดด้วยกันทั้งนั้น

เขาไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรให้เหยื่อของตัวเองฟังให้มากความ

เล่นจาวมู่เคยสังหารสัตว์ต่างดาวมานับไม่ถ้วน ครั้งนี้ก็ไม่ต่างกัน ความสัมพันธ์ของพวกเขาเปราะบางมาก ผู้หลอกใช้กับผู้ถูกหลอกใช้ มันคือความสัมพันธ์ระหว่างนักล่ากับเหยื่อ

เล่นจาวมู่จิบกาแฟอีกอีก

เขาเหลือบมองทางสี่เงินที่ดูแข็งซึ่มบนพื้น

ชายหนุ่มตีหมาแฟ้อีกอีก แล้วชำเลืองมองทางใหญ่ที่ดูเงื่องหงอยนั้นอีกที

เล่นจาวมู่กระแอมก่อนเอ่ย “ฉัน...”

เสียงเคาะประตูดังขึ้น หนังสืออวีเก็บหางทันที

“เข้ามา” เล่นจาวมู่เอ่ยขึ้น

เพื่อนที่อยู่นอกโรงอาหารเมื่อตอนเช้าเข้ามาในห้องแล้ว เขาชื่อลู่อานไหว เข้าร่วมสมาคมรุ่นเดียวกับเล่นจาวมู่ ปัจจุบันเป็นหนึ่งในผู้บัญชาการระดับสูง ลู่อานไหวเห็นหนังสืออวีใส่ชุดนอน นั่งอยู่บนโซฟา พลันร้องออกมาหน้าตาตื่น “เชี่ย หนนี้เอาจริงหรือเนี่ย”

เล่นจาวมู่ไม่ตอบรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ

เป็นอย่างที่เขาเคยพูดไว้จริง ๆ เอาหนังสืออวีมาไว้ข้างกายด้วยสถานะแบบนี้แหละที่สะดวกที่สุด

ลู่อานไหวประหลาดใจจนพูดไม่ออก นานพักใหญ่กว่าจะเอ่ยว่า “จบกันฉันแพ้พันแล้ว”

“อย่าเที่ยวทำพ่นอะไรแปลก ๆ ทุกวันสิ” เล็นจาวมูก็นั่งลงบนโซฟา เอนหลังพิงหมอนอย่างเกียจคร้าน “นายมีเงินให้แพัพ่นได้ไม่กี่ครั้งหรอก”

“ครับ ๆ ๆ กระผมไม่ได้มีเงินถุงเงินถังอย่างคุณชายเล็นนี่ครับ” ลูซานไหวยังมุ่งความสนใจไปที่หลังสีอวี “เฮ้ พี่สะใภ้ซื้ออะไรเอ่ย พวกนายรู้จักกันได้ยังไงเธอ รู้จักกันมานานแค่ไหนแล้ว”

“ผมซื้อสีอวี” หลังสีอวีตอบ

ส่วนคำถามอื่นเขาตอบไม่ถูก จึงหันไปมองเล็นจาวมู

เล็นจาวมูยกไหล่ “เก็บได้จากข้างทาง”

ทว่านี่เป็นเรื่องจริง

ครั้งแรกที่เขาเจอหลังสีอวี เด็กหนุ่มยืนอยู่ริมถนนและถือกล่องข้าวเอาไว้

จากนั้นก็ถูกเขาจับตัวไปโดยไม่มีการต่อสู้ขัดขืนใด ๆ

แถมยังดูดีใจมากเสียด้วย

...ดังนั้นนี่คือมังกรโง่ตัวหนึ่ง

“ถนนเส้นไหน รีบบอกเพื่อนมาเร็วเข้า” ลูซานไหวหันไปมองหลังสีอวีอีกที “คนนิสัยน่าเอือมอย่างนาย ได้พี่สะใภ้มา เหมือนเอาดอกไม้แสนสวยมาปักใส่...โอ๊ย เจ็บนะ”

เล็นจาวมูเตะเขาแล้วถาม “คราวนี้นายมาทำอะไรล่ะ”

“ก็มาหาพี่ ไม่ได้หรือไง” ลูซานไหวตัวตึงหน้าแข็งไหวห่าง หยิบเทอร์มินัลมาสั่งการนั่นนี่สั๊กพัก “ช่วงนี้ฉันรับภารกิจมา ต้องตามจับกุมซาลาแมนเดอร์สีแดงเข้ม นี่คือการจำลองแผนยุทธศาสตร์ที่สร้างขึ้นจากข้อมูลล่าสุด ฉันไม่ต้องการให้มีการบาดเจ็บล้มตาย แต่การระเบิดตัวเองของซาลาแมนเดอร์ครั้งล่าสุดนั้นรุนแรงเกินไป นายดูสิ”

“ภารกิจเมื่อไหร่” เล็นจาวมูถาม

“อีกหนึ่งเดือนครึ่ง”

“ฉันนายทำการจำลองรอบนี้ให้เสร็จก่อนเถอะ ฉันยังอ่านข้อมูลไม่จบ”

“ได้สิ ถึงยังไงฉันก็อยู่ว่าง ๆ” ลูซานไหวโบกมือ “นายไปทำธุระของ

ตัวเองก่อนเถอะ รู้อยู่แล้วว่านายมันเป็นพวกบ้านงูตลอด”

เส้นจาวมูกกลับมาที่โต๊ะอีกรอบ แล้วเปิดดูเอกสาร

หลงสี่อวี่เปลี่ยนไปดูคลิปลัดไป เขาทำคางอย่างวังงุน

คราวนี้ลู่อานไหว่จำลองการต่อสู้เสร็จเร็วมาก แต่ลูกทีมยังมีคนตายไปหนึ่งคน และบาดเจ็บสาหัสจากการถูกไฟไหม้อีกเจ็ดคน

เส้นจาวมูกยังไม่ออกมา คงยังจมอยู่กับข้อมูลจนถอนตัวออกมาไม่ได้ ลู่อานไหว่เปิดเข้าหน้าต่างเขตในเทอร์มินัลที่มีชื่อกรุปว่า ‘ผู้ชายแมน ๆ เมาทักัน’ อย่างรวดเร็ว ซึ่งมันกำลังกะพริบรัว ๆ ไม่หยุด

นับแกะ [เรียกไหว่ซาน เรียกไหว่ซาน ตอนนี้นายได้เจอเขาแล้วยัง]

ลู่อานไหว่ตอบกลับอย่างไร

ไหว่ซาน [เจอแล้ว ฉันแพ้พันน เปลี่ยนมาเรียกว่าพี่สะใภ้แล้ว]

นับแกะ [โธ่เลยก็อด]

สุภาพบุรุษสุดขีด [โธ่เลยก็อด นี่มันเป็นเรื่องที่ไม่ใช่จะเกิดขึ้นได้ง่าย ๆ เลยนะ]

นับแกะ [ฉันก็อยากมีแฟนหนุ่มน้อยหน้าตาดีแบบนี้จัง ไม่ใช่แค่จะทำกรบ้านแบบจัดเต็ม แถมจะทำให้โลกของเขากลายเป็นสี่ชมพู่ทุกวันเลยด้วย มิน่าล่ะ วันที่ที่โรงอาหารพี่เส้นถึงจัดหนักเจ้าพวกนั้น ที่แท้ก็วีรบุรุษช่วยคนงามนี่เอง]

ฉินซื่อ [...]

ไหว่ซาน [แหงละ พี่สะใภ้น่ารักมาก ตอนนี้อยู่บนโซฟาอยู่เลย]

ลู่อานไหว่เหลือบมองหลงสี่อวี่ที่นั่งอยู่ตรงปลายโซฟา เด็กหนุ่มเอามือเท้าศีรษะแล้วพลอยหลับไป เส้นผมอ่อนนุ่มสีดาร์กอยู่ข้างใบหู

นักร้องไวต่อลมหายใจมาก แต่ลมหายใจของหลงสี่อวี่แผ่วเบา บวกกับเป็นคนเงียบ ๆ ไม่ก้าวร้าวรุกรานใคร แถมยังชอบนอนซดเข้ามม เหมือนเป็นลูกสัตว์ตัวน้อยที่ไม่มีพิษภัย ไม่รบกวนใครทั้งสิ้น

ด้วยเครื่องหน้าที่สวยล้ำของเขา พอบวกกับบุคลิกของเจ้าตัวจึงยิ่งน่ารักน่าเอ็นดูเป็นพิเศษ ไม่ทำตัวเป็นจุดสนใจ แต่กลับทำให้คนมองไม่อาจละสายตาจากเขาได้เลย

สุภาพบุรุษสุดขีด [นายพูดคำอันตรายออกมาซะ พิเล็นก็อยู่ในกลุ่มนี้ด้วย นายไม่กลัวว่าเดี่ยวเขามาเห็นเข้าจะเล่นงานนายหรือไง]

นับแกะ [พูดอย่างกับว่าพิเล็นจะเข้ามาอ่านข้อความอย่างนั้นแหละ... พวกเราบังคับดึงเขาเข้ากลุ่มเองต่างหากล่ะ]

ไหวซาน [เราเป็นผู้บริสุทธิ์ แค่มั่นว่าน่ารักคำเดียวเองจะเป็นไรไป ฉันทูลู่ซานไหวเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา เป็นชายแท้ตลอดกาลเพี้ย]

นับแกะ [มีรูปหรือเปล่า ขอดูรูปหน่อยสิ]

ลู่ซานไหวเงยหน้าขึ้น รีบกดถ่ายรูปเบลอ ๆ ของหลงลืออวีที่กำลังหลับอยู่

ไหวซาน [(ส่งรูป) ไง น่ารักไหม]

นับแกะ [โอ๊ย ฉันทจะบ้าตาย น่ารักสุด ๆ]

ฉินซื่อ [น่ารักไปก็แค่นั้น จะมีประโยชน์อะไร ถึงจะล้าพาไปทำภารกิจด้วยกันเป็นได้แค่แจกัน]

ในกลุ่มเดดแอร์ไปหลายวินาที

พวกเขาต่างรู้ว่าเส้นจาวมู่จะพาหลงลืออวีไปทำภารกิจครั้งนี้ด้วย

นับแกะ [นายยังจะอะไรกับพิเล็นอีก]

สุภาพบุรุษสุดขีด [นั่นสิ ผ่านมานานขนาดนี้แล้ว เขาก็แค่คนธรรมดา ไม่ได้ไปหาเรื่องอะไรนาย อยู่ดี ๆ ไปแซะเขาว่าเป็นแจกันก็เกินไปหน่อยนะ]

ฉินซื่อ [คนธรรมดาต่างมีคตินพลังจิต ลู่ซานไหว นายเจอเขาแล้วสัมผัสอะไรได้บ้างหรือเปล่า]

ลู่ซานไหวอึ้งไป

เขาไม่รู้รู้สึกถึงพลังความเข้มแข็งเลยสักนิด... ปัจจุบันเป็นยุคที่ทุกคนต่างปลูกพลังจิตได้ไม่มากก็น้อย ฉะนั้นหลงลืออวีจึงเรียกได้ว่าอ่อนชั้นสุด

อ่อนแอเพราะบางจนผิดปกติ

ฉินซื่อ [นั่นไง แจกันก็คือแจกันวันยังค่ำ ฉันทไม่ได้พูดเกินจริงสักหน่อย]

ฉินซื่อ [ก็แค่เป็นพวกหน้าตาดีเลยมีอารมณ์ชั่ววูบด้วยก็เท่านั้น ฉันทนึกว่าเส้นจาวมู่จะไม่ทำตัวโลว์คลาสแบบนั้นซะอีก]

ลู่ซานไหวขมวดคิ้วฉับ [นายมีสิทธิ์ไปวิจารณ์ตัดสินเขาด้วยหรือ

นายรู้จักพี่สะใภ้หรือไง]

ฉินซื่อ [ไม่รู้จักแล้วไง เขาไม่ควรมาข้องเกี่ยวกับโลกของพวกเราด้วยซ้ำ]

ฉินซื่อ [เขาต่อสู้เป็นหรือเปล่า บัญชาการเป็นไหม เคยเจอสัตว์ต่างดาวเองกับตัวบ้างหรือยัง พวกนายลิสต์ความสามารถของเด็กนั้นออกมาได้หรือเปล่า เขารู้เรื่องเกี่ยวกับนักล่าลึกลับไหม]

นับแกะ [เฮ้ เหล่าฉินเลิกพูดได้แล้ว พี่เล่นเขาคิดเองได้น่า]

สุภาพบุรุษสุดขี้ขี้ [อย่าทะเลาะกัน หยุดเถียงกันได้แล้ว ฉินไปเล่นกับแมวแล้วนะ ทุกคนก็รีบอาบน้ำเข้านอนล่ะ นอนตึกเดียวหัวล้านจะหาว่าเพื่อนไม่เตือนนะเพีย]

การสนทนาจบลงอย่างไม่รื่นรมย์นัก

ลู่อานไหวยังขมวดคิ้วอยู่ เขาเปิดการจำลองการต่อสู้ใหม่อีกรอบ

ในการฉายภาพโฮโลแกรม นักล่าเกราะหนักขวางอยู่ตรงหน้าซาลาแมนเดอร์สีแดงเข้ม ด้านข้างเป็นนักล่าเกราะเบาพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วสูง

ในการต่อสู้ครั้งก่อน เขาบัญชาการได้อย่างสมบูรณ์แบบ ไม่ว่าจะฉายวนซ้ำสักกี่รอบก็หาจุดบกพร่องไม่เจอเลยแม้แต่นิดเดียว แต่ในช่วงค้ำขั้นตอนสุดท้ายดันหยุดยั้งการระเบิดตัวเองของซาลาแมนเดอร์ไม่ได้สักที

แน่นอนว่าเขาขอให้สมาคมเพิ่มกำลังคนให้ได้ ความแข็งแกร่งของซาลาแมนเดอร์สีแดงเข้มเป็นที่รู้โดยทั่วกัน คนธรรมดาที่เคยได้ยินชื่อเสียงของมัน ซึ่งผลการจำลองของลู่อานไหวตอนนี้ถือว่ายอดเยี่ยมมากแล้ว

แต่น่าจะมีกลยุทธ์ที่ดีกว่านี้ ในฐานะผู้บัญชาการ เขาต้องหาหนทางให้เจองานได้

มีกระเปาะสีแดงสดอยู่ตรงลำคอของซาลาแมนเดอร์ ซึ่งมีเปลวไฟลุกโชนอยู่ในนั้น

มันเข้าสู่สภาวะใกล้ตายแล้ว จึงทิ้งเตีอดตาลและคลุ้มคลั่ง พลซุ่มยิงอยู่บนเนินเขาที่ห่างไกลออกไป ขอเพียงยิงกระสุนถูกกระเปาะนั้น เปลวเพลิงย่อมสลายหายไปใ้อากาศ และหยุดยั้งระเบิดพลีชีพได้

แต่ไม่ว่าจะเล็งแม่นยำสักแค่ไหน อัตราความสำเร็จของพลซุ่มยิงก็ยังไม่

วนเวียนอยู่ที่ 30%

ฝูงนกเขาไฟบนดาวเคราะห์ดวงนี้บดบังทัศนวิสัยอย่างรุนแรง

ลู่อานไหวเคยลองมาแล้วหลายวิธี ตั้งแต่พลซุ่มยิงไปจนถึงนกกล้า
เกาะเบาขึ้นหน้าเข้าปราบปราม แต่ผลสุดท้ายล้วนคือการบาดเจ็บล้มตาย

ไฮโลแกรมฉายภาพเปลวไฟลูกโชนตั้งนรกอเวจีซ้ำอีกครั้ง

ลู่อานไหวขนาดคลังหัวคิ้ว แล้วถอนหายใจออกมา

เมื่อเขาหันไปก็เห็นหลงสีอวี้อัจฉองภาพนั้นตาแป๋ว ความมั่งงุ่นยังไม่
จางหายจากดวงตาสวยคู่ นั้น

การจำลองการบาดเจ็บล้มตายเหล่านี้ บางทีอาจหนักหนาเกินไปสำหรับ
คนธรรมดา

ขณะที่ลู่อานไหวกำลังจะพูดกลั้วหัวเราะกลบเกลื่อนเพื่อผ่อนคลาย
บรรยากาศ เขาก็ได้ยินเด็กหนุ่มพูดว่า “แนวคิดผิดแล้ว”

“...อะไรนะ” ลู่อานไหวนึกว่าตัวเองฟังผิด

“แนวคิดผิดแล้ว” หลงสีอวี้อัยย่า “ผิดตั้งแต่แรกแล้ว”

4

สารสกัด

ลูซานโทวีกว่าหลงสืออวีกำลังล้อเล่น ดังนั้นจึงรับมุกต่อ “ฉันจะแก้ยังไง”

“แค่เปลี่ยนแผนเป็นจัดการมันก่อนทำลายตัวเองในสิบนาทีอย่างเดียว เวลาไม่พอหรอก ดังนั้นไม่ควรเอาช่วงเวลาสำคัญไปฝากไว้ที่เครื่องหลังของการต่อสู้ ถ้าใช้ระเบิดเย็นตอนสกัดกันช่วงแรก ยึดเวลาระเบิดตัวเองออกไปก่อน เปลี่ยนพลซุ่มยิงเป็นหนักล่ำทั่วไป น่าจะยังทันนะ” หลงสืออวีทาวอกรอบดูเหมือนพร้อมกลับได้ทุกเมื่อ

ลูซานโทว้อิงไป ระเบิดเย็นเป็นเทคโนโลยีเมื่อหลายปีก่อน ดาวเคราะห์ขนาดใหญ่หลายดวงต่างนิยมมาก ก็เหมือนกับกลยุทธ์ของหนักล่ำที่พบเห็นได้ทั่วไป แม้แต่คนธรรมดาก็ยังรู้จัก

แต่การล่าสัตว์ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาี้ โดยพื้นฐานไม่มีคนใช้ระเบิดเย็นแล้ว

ถ้าอิงตามที่หลงสืออวีพูดมา เขาต้องวางลำดับกลยุทธ์ใหม่ทั้งหมด

เขาอธิบายให้หลงสืออวีฟังอย่างใจเย็น “ระเบิดเย็นมีขนาดใหญ่และน้ำหนักเยอะเกินไป เวลาที่หนักล่ำเกราะหนักพวกมันไปด้วย พวกเขาต้องทิ้งอุปกรณ์อื่นไปเป็นจำนวนมาก ประสิทธิภาพของการแซ่เชิงก็ไม่ได้ดีเด่นอะไร สู้ใช้วิธีติดตั้งโล่สมรรถนะหนักพร้อมขีปนาวุธทางยุทธวิธีโดยตรงเลยดีกว่า นี่จึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมปัจจุบันระเบิดเย็นที่มีราคาแพงลิ่วแทบจะล้าสมัยและเลิกใช้กันแล้ว”

“อ้อ” หลงสืออวีเอ่ย “ผมนึกว่ามีสารสกัดของดอกไม้แช่แข็งอยู่ในระเบิดเย็นชะอีก ซาลาแมนเดอร์กลัวสิ่งนั้นพอดีเลย”

เขาคิดแล้วก็พูดเสริมต่ออีกประโยค “เวลาซาลาแมนเดอร์หวาดกลัวจะมีพฤติกรรมที่ต่างออกไป เศษซากหลังจากซีปนาวุธทางยุทธวิธีระเบิดจะยิ่งกระตุ้นให้มันถอยร่น ควรเปลี่ยนเป็นโล่สมรรถนะเบา หรือไม่ก็ตัดอุปกรณ์อื่นออก เพื่อให้แน่ใจว่ามีน้ำหนักลดลงอย่างน้อยหนึ่งในสี่ของมาตรฐาน ไม่อย่างนั้นน้ำหนักเกราะหนักที่ระเบิดเย็นจะเคลื่อนไหวได้ช้าเมื่อตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอุณหภูมิสูง พลังกำลังจะอ่อนแอลง ส่วนน้ำหนักเกราะเบาตรงไปยังจุดปิดล้อมจากจุดเริ่มต้นได้เลย วิธีนี้ยังเพิ่มกำลังคนบางส่วนให้มารับมือกับคลื่นเปลวไฟระดับสามที่มันจะตอบโต้ก่อนตายได้ด้วย”

เขาไม่คิดจะโต้แย้งลูซานไหวสักนิด หลังจากพูดจบได้ไม่นาน เขาก็เข้าสู่โหมดกึ่งหลับกึ่งตื่น

ลูซานไหวพิจารณาตาม เขาไม่ใช่คนในแผนกวิจัย จำได้แค่ส่วนประกอบหลักของระเบิดเย็นเท่านั้น ดังนั้นเขาจึงตรวจสอบข้อมูล แล้วก็พบว่า มีสารสกัดจากดอกไม้แช่แข็งอยู่ในระเบิดเย็นจริง ๆ

ซึ่งมีปริมาณน้อยมาก ไม่ถึง 0.01% ของทั้งหมดด้วยซ้ำ แต่หลงสืออวีกลับยังอุตส่าห์จำได้

แต่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าซาลาแมนเดอร์สีแดงเข้มกลัวดอกไม้แช่แข็ง

เขาอยากถือเสียว่าคำพูดของหลงสืออวีเป็นเรื่องตลกต่อไป เพราะอย่างไรเสียอีกฝ่ายก็ไม่ใช่แม่แต่นักล่า

แต่มีบางอย่างคล้ายกำลังดังก้องอยู่ในใจ บางทีอาจเพราะน้ำเสียงของหลงสืออวีเรียบเรื่อยใจเย็นเกินไป รวาก็ว่าตัวเขาเคยผ่านการต่อสู้มานับร้อยเปี่ยมไปด้วยความมั่นใจ จนทำให้เขาอยากเชื่อ

ถึงอย่างไรลองดูสักหนอยก็ไม่เสียหาย เขาไม่ยอมละทิ้งความเป็นไปได้แม้เพียงน้อยนิด นี่เป็นหลักการของผู้บัญชาการ

การสร้างจำลองการต่อสู้ล้วนอ้างอิงจากข้อมูล ถ้าต้องการรู้คำตอบ

ก็ต้องทำการทดลอง ลู่ซ่านไหวตัดสินใจอย่างฉับไว รีบต่อสายโทร.ออกทันที
“พ็อยู่ห้องแล็บหรือเปล่า”

ลู่ซ่านเหยาใส่เสื้อกาวน์สีขาวนั่งอยู่ในห้องแล็บ ซุกอยู่กับข้อมูลสูงท่วม
ราวกับภูเขา

เขายังไม่เข้าใจอยู่ดี ว่าทำไมเมื่อวานวาฬมังกรถึงได้หวาดกลัวลนลาน
จนมีสภาพแบบนั้น ก่อนหน้าเคยมีบันทึกที่คล้ายกันสองรายการ สิ่งที่ทำให้
วาฬมังกรช่วงต้นฤดูร้อนหลบเลี่ยงกลับไปได้นั้น ผู้ต้องสงสัยรายแรกคือ
อสูรยักษ์ทะเลเหนือ อีกรายคือไซเรน¹ ทั้งสองล้วนเป็นสัตว์ต่างดาวในตำนาน
มีชีวิตอยู่ในเพลงพื้นบ้านของชาวประมง ไม่มีใครเคยล่าพวกมันมาก่อน

แต่ในสำนักงานใหญ่สมาคมนักล่าจะมีสัตว์ต่างดาวระดับนี้โผล่มา
ได้อย่างไร

เขาขมวดคิ้วดูข้อมูลเรียลไทม์ของพวกวาฬมังกรที่เพิ่งขึ้นมาบนหน้าจอ
หัวใจยังคงเต้นช้า ครีบล้างเอียงอยู่เหมือนเดิม

แม้แต่ไซเรนยังทำให้พวกมันหวาดกลัวนานขนาดนี้ไม่ได้เลย

เทอร์มินัลลู่ซ่านเหยามีสายเรียกเข้าจาก “น้องบ๊อ”

ลู่ซ่านเหยาตอบ “มีอะไรอีก ขึ้นบอกให้ฉันเอาอาหารมอดี้กไปให้อีก
ละก็ ฉันจะเอาเครื่องเล่นเกมของนายไปโยนทิ้ง”

ลู่ซ่านไหว “อย่าชี้หนวดหงิดนักสิ เดี่ยวก็หัวล้านหรืออก ฉันจะถามว่า
ซาลาแมนเดอร์สีแดงเข้มกลัวดอกไม้แซ่แข็งหรือเปล่า”

“ทำไม่อยู่ ๆ ถึงถามเรื่องนี้ ฉันจำได้ว่าไม่มีในบันทึก แต่ฉันเช็กให้ได้”

ลู่ซ่านเหยารีบแตะอินเตอร์เฟสอย่างไร บันทึกการทดลองนับพันรายการก็เด้ง
ขึ้นมา

¹ ปีศาจในเทพปกรณัมกรีก มีบทบาทอย่างยิ่งจากตำนานเรื่องเจสันและเรืออาร์โก
และโอดิสซีย์ ไซเรนมีลักษณะของสัตว์ผสม 3 อย่าง คือ คล้ายนางเงือก มีขาเป็น
ครีบล่า มีปีกและเสียงเหมือนนก แต่บ้างก็ว่าไซเรนเป็นมนุษย์ครึ่งนกเหมือนกินนร
กินรี ในวรรณคดีไทย

ผู้รับผิดชอบการตรวจสอบซาลาแมนเดอร์ในเวลานั้นเป็นรุ่นพี่ของ ลูซานเหยา ซึ่งเขาได้เคยอ่านข้อมูลส่วนใหญ่มาแล้ว เป็นไปตามที่เขาจำได้ว่า ไม่มีการบันทึกว่าพวกมันกลัวดอกไม้แซ่แข็ง

ลูซานเหยาตอบ “ไม่เลย พวกมันไม่กลัว ทำไมจู้ ถึงถามเรื่องนี้ล่ะ”

“ไม่มีอะไร อยู่ ๆ ก็ขึ้นมาได้เฉย ๆ ฉันอยากรู้ผลการยับยั้งของ ระเบิดเย็นที่มีต่อพวกมัน” ลูซานไห่วอก “ฉันวางแล้วนะ”

“กินอาหารขยะให้มันน้อย ๆ หน่อย”

“พื้นที่บ้นชะมัด บ่นอะไรอยู่ได้ทั้งวัน...เดี๋ยวนะ...” ลูซานไห่ว ชะงักไป

ลูซานเหยาถาม “มีอะไรหรือ”

“เมื่อกี้พี่บอกว่าดอกไม้แซ่แข็งไม่ได้ผลสินะ งั้นเคยลองสารสกัดหรือยัง”

“ฉันดูก่อน...ยังไม่เคยลอง”

“เพราะมันเข้มข้นไม่มากพอหรือเปล่า”

“เป็นไปได้น้อยมาก ถ้าสารสกัดมีประโยชน์ พวกมันต้องมีปฏิกิริยา ตอบสนองต่อดอกไม้แซ่แข็งบ้างสิ”

“พี่ลองได้หรือเปล่า ฉันจำได้ว่าเรามีซาลาแมนเดอร์สีแดงเข้มที่ยัง เป็น ๆ อยู่”

“ได้ ฉันมีเวลา” ลูซานเหยาตอบรับ “เดี๋ยวฉันส่งผลทดลองให้นาย พรุ่งนี้”

“โอเค มือตึกฉันเอาหอมทอดชุดใหญ่กับโคลานะ ขอบคุณพี่ชายแสนดี ที่หนึ่งเลย”

น้องชายวางสายไปแล้ว

ลูซานเหยา “...”

ทางลูซานไห่วหลังจากวางสาย เขาได้รับอีกหนึ่งข้อความ

เขายืนขึ้นแล้วเคาะประตูห้องเส้นจาวมู่ “พี่เส้น ฉันไปก่อนนะ”

เส้นจาวมู่ถาม “ไม่ทำแบบจำลองแล้วหรือ”

“พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่” ลูซานไห่วรีบสวมเสื้อคลุมของตัวเอง “แฟนฉัน

บอกว่าไม่สบาย ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล” ขณะเดินไปที่ประตู เขาก็หันกลับมา
บอกว่า “วันไหนว่าง พาพี่สะใภ้ไปสังสรรค์กับพวกเราด้วยสิ”

“ดูเวลาก่อนแล้วกัน”

ลู่อานไหวล้งเล่ลักพักก่อนพูดว่า “ถ้าฉันชื่อไม่ยากมากก็ช่างเถอะ เรา
ไม่ต้องสนใจเขาหรอก”

ลู่อานไหวกลับไปแล้ว หลงลืออวี่หลับต่ออีกพักหนึ่งกว่าจะลืมตา
ขึ้นมาอย่างงัวเงีย

แสงลอดออกมาจากประตูที่เปิดแง้มไว้ครึ่งบาน เลื่อนจาวมูย้งอ่าน
เอกสารอยู่

ดูเหมือนว่าคนในสมาคมนี้กล้าต่างสนุกไปกับการแข่งขันคราวนี้
หลงลืออวี่เพิ่งมาที่นี่ได้สองวันก็ได้ยินเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย มีคนเริ่มพนัน
ด้วยว่าใครจะได้ครองตำแหน่งหัวหน้าสภา ซึ่งมีอำนาจสูงสุด

เลื่อนจาวมูเป็นอัจฉริยะอย่างแท้จริง ไม่เคยมีผู้ชิงตำแหน่งหัวหน้าสภา
ที่อายุน้อยขนาดนี้มาก่อน ทุกคนต่างรู้ว่าสักวันเขาต้องได้ครองตำแหน่งนี้
อยู่ที่ซ้ำหรือเร็วเท่านั้น

แต่ไม่ว่าเมื่อไรก็ตาม ตอนนี้เขาล้วนได้รับเกียรตินี้เป็นอย่างดีแล้ว
แล้ว

ทว่าครั้งนี้ต่างออกไป คู่แข่งของเขาเก่งเหลือเกิน มีตั้งแต่บุคคล
ที่มีพรสวรรค์เฉพาะตัวจากตระกูลนักมายากล ไปจนถึงหมาป่าเดียดตาย
ผู้แปลกแยก กระทั่งเจ้าหญิงกวางขาวจากเผ่าสัตว์ ทุกคนมีพรสวรรค์ที่
โดดเด่นกันขนาดนี้ ย่อมไม่มีใครยอมปล่อยให้มือจากตำแหน่งหัวหน้า... นับ
ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นต้นมา มีเพียงอันดับหนึ่งเท่านั้นที่จะโดดเด่นสะดุดตา
ที่สุด

ล้วนเป็นพวกหยิ่งทะนงไม่ยอมก้มหัวให้ใคร

ขอหยิบยกประโยคเดิมมากล่าว ถ้าเป็นยุคอื่นพวกเขาล้วนเป็นหนึ่งใน
ในทุกด้าน แสงสว่างในตอนนั้นจึงบดบังกันและกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นี่เป็นยุคที่ปั่นป่วนวุ่นวาย สัตว์ประหลาดจากทั่วทุกมุมโลกทยอยกัน
ตื่นจากการหลับใหล และยอดอัจฉริยะทั้งหลายต่างบังเอิญมารวมตัวกันอยู่

ณ ที่เดียวกัน

นี่คือความโชคร้ายของพวกเขา แต่กลับเป็นโชคดีของสหพันธ์
หลงสืออวีเดินทางมาหน้าประตูห้องเส้นจาวมู่ แล้วชะโงกหน้ามองเข้าไป
ข้างใน

ชายหนุ่มกำลังจดจ่ออยู่กับการเขียนอะไรบางอย่าง
เขาเกิดมามีใบหน้าคมเข้ม พอตอนนี้อยู่ใต้แสงอันอบอุ่น เลี้ยวหน้า
ด้านข้างอยู่ในเงามืด อีกด้านเหมือนถูกแสงแดดจุมพิต จมูกโด่งเป็นสัน
หล่อเหลาเหมือนดั่งภาพวาด

หลงสืออวีเอ่ยถาม “คุณเอากาแฟไหม”

“อืม” เส้นจาวมู่เงยหน้ามามองเขาที่หนึ่ง

หลงสืออวีไปที่ห้องนั่งเล่น แล้วซังกาแฟร้อนมาให้เขา

เส้นจาวมู่รับแก้วไป แล้วอ่านข้อมูลต่อโดยไม่พูดอะไร

หลงสืออวีวางจัดจนวนแข็ง จึงเปิดเทอร์มินัลแล้วเริ่มเล่นเกม

มีเกมเยอะมาก แต่เกมที่เขาเล่นบ่อยสุดก็คือ...ไฟฟิชิตแลนดัลลอร์ด²

นี่เป็นเกมออนไลน์ที่เก่าแก่มาก ตอนนี้ไม่ค่อยมีคนเล่นแล้ว แต่หลงสืออวี
ติดเกมนี้หนักสุด ๆ

เขาอนาคตว่าเล่นเกมอยู่บนพรมผืนนุ่มในห้องเส้นจาวมู่ ปีกสีเงินแผ่
สยายออกบนพื้น ปลายหางแหลมกวัดแกว่งไปมา

ทั้งสามคน³

ไม่ไหว ๆ⁴

ตอบบวกหนึ่ง⁵

² เกมไฟฟิชิตแลนดัลลอร์ดได้รับความนิยมสูง โดยจะแบ่งผู้เล่นออกเป็นสองฝ่าย คือเจ้าของที่หนึ่งคนกับชวานาสองคน ชวานาต้องร่วมมือกันเอาชนะเจ้าของที่ดินให้ได้ ฝ่ายไหนไฟฟิชิตแลนดัลลอร์ดก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ

³ ภาษาในไฟฟิชิตแลนดัลลอร์ด Three-of-a-kind ไฟสามใบที่มีอันดับเดียวกัน

⁴ พุดเมื่อไฟฟิชิตแลนดัลลอร์ดแต้มน้อยกว่าคู่แข่ง จะเลิกเล่นแล้ว

⁵ ไฟที่เลขหน้าไฟเดียวกันสามใบกับเลขอื่นหนึ่งใบ เช่น 9-9-9-3 จะชนะ 8-8-8-A

ไม่ไหว ๆ

ราชาระเบ็ด⁶

ไม่ไหว ๆ

เล่นไปสักพักก็ทางนี้ไม่กระดุกกระดิกแล้ว

เส้นจาวมูกำลังเขียนคำวิจารณ์และเชิงอรรถ แต่จู่ ๆ ก็เงยหน้ามองฝั่งตรงข้ามโต๊ะหนังสือ ตีระชะเล็ก ๆ ผงกขึ้นมาทำลับ ๆ ล่อ ๆ

“...ทำอะไรนะ” เส้นจาวมูถาม

หลงสื่ออวี “จื่อ” เขาเกยคางไว้บนโต๊ะ มองเส้นจาวมูตาแป๋วโดยไม่พูดอะไร แต่กลับแอบยื่นหางสอดลงไปใต้โต๊ะ ตวัดพันทูถี่ข้อเท้าขวาของเส้นจาวมู

พฤติกรรมแบบนี้ของมังกรแปลว่ากำลังรู้สึกดี โดยทั่วไปจะเปิดเผยกับผู้ที่แข็งแกร่งกว่าและคนสนิทเท่านั้น

เส้นจาวมูถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลขึ้นเล็กน้อย “ตกลงเป็นอะไร”

หลงสื่ออวียื่นเทอร์มินัลส่งให้อีกฝ่าย แล้วพูดเสียงเบาว่า “คุณช่วยเติมเงินซื้อถ้วยพระราชทานผมหน่อยสิ...ได้หรือเปล่า ผมแพ้มดเกลือเลย...”

⁶ไฟไม้ตาย มีที่มาจากเกมไฟพิชิตแลนด์ลอร์ด ไฟ 4 ใบที่มีอันดับเดียวกัน คือ 3-3-3-3 (ระเบิดอันดับต่ำสุด) กับ 2-2-2-2 (ระเบิดอันดับสูงสุด)

5

น้ำปลา

สุดท้ายเส็นจาวมู่ก็เติมเงินให้ลงสืออวี จากนั้นก็เริ่มครุ่นคิดอย่าง
เคร่งเครียดจริงจังว่า ‘ตกลงเลี้ยงมังกรสักตัวต้องมีค่าใช้จ่ายอะไรบ้างนะ’

หลงสืออวีเล่นต่ออีกนานพักใหญ่ เขาถือเทอร์มินัลนอนเกลือกกลิ้ง
ไปมาบนพรมหลายตลบ สุดท้ายเสียงดนตรีจากการพายแพ่งนลัมละลาย
ก็ดังมาให้ได้ยิน

เส็นจาวมู่หวดคลึงหัวคิ้วแล้วเปิดเอกสาร สิ่งที่ต้องอ่านเขาอ่านเกือบ
หมดแล้ว ฟุ้งนี้ค่อยจัดกระเป๋านิดหน่อยก็ออกเดินทางได้

ทว่าจู่ๆ ก็มีประกาศเตือนระดับสี่ดาวเรื่องพายุฝนฟ้าคะนองตั้งขึ้นมา
ในเทอร์มินัล พายุลูกยักษ์ที่ชื่อว่า ‘นกกระเรียนขาว’ กำลังจะมาเยือนในอีก
ไม่ช้า

ไม่รู้ว่าเป็นเหตุร้ายหรือเปล่า ช่วงนี้ถึงได้มีพายุเข้าเยอะมาก
เป็นพิเศษ

เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นหลงสืออวีกำลังจ้องตัวเองตาแป๋ว

เส็นจาวมู่ “...”

หลงสืออวีได้สมหวังตั้งใจ เขาชอบหมอนและผ้าห่มเดินเข้ามาในห้อง
เส็นจาวมู่

คืนนี้ฟ้าแลบฟ้าร้องหนักมาก ฟ้าร้องนั้นเกิดจากกลุ่มเมฆที่มารวมตัว
กัน ตามด้วยสายฟ้าแลบ และแผ่นดินสั่นสะเทือนในตอนที่มีมืดที่สุด

หลงสืออวีขดตัวอยู่ข้างเส็นจาวมู่ ทั้งสองอยู่ใกล้กันมาก เส็นจาวมู่

ได้กลิ่นหอมเย็นสดชื่นมาจากปลายผมของเด็กหนุ่ม

แถมยังมีกลิ่นลมหายใจของหลงสี่อวีเองด้วย

ติดเย็นเล็กน้อย กลิ่นหอมสดชื่นของตนไม้ใบหญ้า ผสมผสานไอ

ความชื้นหลังฝนตก

มันเหมือนสายลมที่มาจากทุ่งกว้าง

กลิ่นลมหายใจมังกรเป็นแบบนี้เองหรือ

เส้นจาวมูไม่แน่ใจ แล้วก็ไม่เคยมีใครสนใจตรงจุดนี้ แต่เขากลับชอบ

กลิ่นนี้อย่างน่าประหลาด

ฟ้าร้องเบรียงดังขึ้นอีกครั้ง หลงสี่อวีมุดศีรษะเข้าไปในผ้าห่มของเขา

เป็นมังกรที่อ่อนปวกเปียกเสียจริง ในเวลาแบบนี้กลับทำได้เพียงฟังพ่

คำตรูของตัวเอง

เส้นจาวมูคิดแบบนี้ แต่ก็ปล่อยให้หลงสี่อวีทำตามใจ

ไม่รู้ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน เสียงฟ้าร้องไม่ได้เบาลงเลยสักนิด สายฟ้า

แลบแปลบปลายผ่ากลางท้องฟ้า

หลงสี่อวีลืมตาขึ้นกลางความมืด ดวงตาสีทองราวกับเปลวไฟลุกโชน

คล้ายมีเสียงลมหายใจของสัตว์ยักษ์ดังมาจากก้อนเมฆ มันกำลัง

ค้นหาบางสิ่งอย่างบ้าคลั่ง ขนของมันมีกระแสไฟฟ้า ยามที่ทรงเล็บกรีดผ่าน

เมฆดำพลันเกิดเสียงเสียดสีเสบแก้วหู หัวแผ่นฟ้ากลายเป็นทะเลสีนิลให้มัน

แหวกว่ายตั้งใจ มนุษย์กลับไม่รู้สึถึงการมีอยู่ของมันเลยสักนิด ต่อให้เป็น

สมาคมนักล่าก็ไม่ทราบถึงการมีอยู่ของมันด้วยเหมือนกัน

แต่หลงสี่อวีได้ยิน

เขาได้ยินเสียงของกระแสไฟฟ้าไหลเวียนตอนที่มันกระโดดทุกอย่างก้าว

ทุกครั้งที่มีเสียงฟ้าร้อง นั่นล้วนเป็นเสียงคำรามของมัน

หลงสี่อวีหลับตาลง ซุกกายอยู่ใต้ผ้าห่มผืนนุ่มของเส้นจาวมูแล้ว

หลับไป

เส้นจาวมูมีกลิ่นอายที่ทรงพลังมาก ปกคลุมกลิ่นอายของเขาไว้ได้

อย่างมิดชิดพอดี จึงทำให้หลงสี่อวีนอนหลับได้อย่างสบายใจ

...แม้ดูเหมือนว่าเจ้าหญิงของเขาจะแข็งแกร่งเกินไปก็ตาม แต่มันไม่ได้

นิสัยดีอะไรนัก แต่เขาก็ยังชอบมากอยู่ดี

หลงลืออวี๋ค่อย ๆ หลับไหล ในห้วงความฝันคือจักรวาลอันลึกลับ คอลเสียงฝนตกปรอย ๆ กับบัลลังก์ที่ว่างเปล่า

ตอนที่ลู่อานเหย้าเก็บข้อมูลวาทะมังกร ไม่มีใครอยู่ในห้องลับนี้เลยสักคน

ตอนนี้เป็นเวลาตีห้า งั้นก็ไม่น่าแปลกใจ ภาพที่สะท้อนอยู่บนจอเผยให้เห็นรอยคล้ำใต้ตาของเขาเด่นชัดมากเป็นพิเศษ ตอหนวดเขี้ยวครีมี ใบหน้าเต็มไปด้วยความอ่อนเพลีย

ช่วงนี้जू ๆ ก็มีสัตว์ต่างดาวอาละวาดเป็นจำนวนมาก การทำงานล่วงเวลาจึงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นประจำ แต่ขอเพียงมีนวัตกรรมที่ก้าวหน้าขึ้น แม้จะแค่เพียงเล็กน้อยก็ตาม แต่บางทีอาจช่วยลดการสูญเสียชีวิตได้บ้าง

จะกลับไปเวลานี้ก็วางตัวไม่ถูก ลู่อานทำการทดลองอันนั้นร่วมกันเลยดีกว่า

ลู่อานเหย้ามีอำนาจหน้าที่ในระดับสูง เขาสามารถเรียกใช้ทรัพยากรส่วนใหญ่ในห้องแช่แข็งได้โดยตรง เขาสวมถุงมือแล้วหยิบสารสกัดจากดอกไม้แช่แข็งออกมา จากนั้นก็ลงลิฟต์ไปที่ชั้นล่างสุดของตึกทดลอง

ผ่านประตูที่กั้นการระเบิดหลายชั้น แก๊สฆ่าเชื้อฉีดพ่นไปทั่วร่างเขา จากนั้นสิ่งที่ปรากฏสู่สายตาเขาคือกรงที่โปร่งใส

ซาลาแมนเดอร์ตัวสีแดงสูงเท่ามนุษย์สามถึงสี่คนต่อตัวกัน ดวงตาเบิกกว้างดูตื่น

กรงเป็นแบบมองเห็นได้ด้านเดียว ซาลาแมนเดอร์สีแดงเข้มเพียงสัมผัสได้ตามสัญชาตญาณว่ามีคนแปลกหน้าเข้ามาใกล้

ลู่อานเหย้าวางภาชนะใส่สารสกัดลงในช่อง แล้วเริ่มตั้งค่า

ไม่รู้ว่าจะทำไม่जू ๆ ลู่อานเหย้านึกถึงดอกไม้แช่แข็งขึ้นมา แต่น้องชายคนนี้มีมักมีความคิดแผลง ๆ เป็นประจำ ดังนั้นเขาจึงชินมานานแล้ว

สารสกัดกลายเป็นแก๊สค่อย ๆ กระจายเข้าไปในกรง ลู่อานเหย้าบึ้งปากหวาวอย่างกลั่นไว้มองอยู่ เขาไม่ได้คาดหวังอะไรกับการทดลองครั้งนี้มากนัก

เมื่อไม่กี่นาทีก่อน ซาลาแมนเดอร์ไม่มีปฏิกิริยาผิดปกติอะไร ยังคง

หันซ้ายแลขวาด้วยความหวาดระแวง สุดท้ายลูซานเหยาก็ทนไม่ไหว เขา
หลับตาพักสองนาที ก่อนฟื้นบังคับให้ตัวเองมีสติตื่นตัวอีกครั้ง

เขายังไม่หายง่วงตี พลันถูกเสียงบีบ ๆ จากระบบควบคุมปลุกให้ตื่น
เต็มตา

พบความผิดปกติ

เขาตื่นเต็มร้อย ลูกพรตพรตจนเก้าอี้ลั่นคัว แล้วหันขวับไปมอง
กรงนั้น...

หลังใช้สารสกัดจากดอกไม้แซ่แข็งเข้มข้นกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ความดัน
เลือดของซาลาแมนเดอร์ก็สูงขึ้นอย่างเฉียบพลัน มันเริ่มสะบัดหัวไม่หยุด
มีเจตนาต้องการหลบหนี

ลูซานเหยามีอสังันนิต ๆ

พวกมันมีอาการหวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัด

วันรุ่งขึ้น ไม่รู้ว่าเส้นจาวมูมีงานอะไรถึงได้ออกจากบ้านแต่เช้าตรู่

หลังลืออวี่อยู่ว่าง ๆ ไม่มีอะไรทำจึงออกไปเดินเล่นอีก วันนี้เส้นจาวมู
ไม่ได้ให้บัตรเขาไว้ เขามีเงินสดติดตัวแค่เพียงเล็กน้อย แบ็บเดียวก็ใช้หมดแล้ว

...เจ้าของร้านด้านหลังจ้องเขากินบะหมี่ซามยักซ์หมดไปแล้วทำซาม
ด้วยอาการตกตะลึงจนตาค้าง

หลังลืออวี่เดินไปยังร้านขายเครื่องดื่มอีกแห่ง หุ่นยนต์กำลังคั้นน้ำ
ผลไม้สด ๆ น้ำส้มที่อยู่ใกล้ที่สุดส่งกลิ่นหอมอมเปรี้ยวชนิด ๆ ลอยโชนมา เขายืน
มองดูอยู่ข้าง ๆ

อยากดื่มจัง

สุดท้ายเขาก็เอากระเป๋าสตางค์ออกมาเปิดดูให้แน่ใจอีกที บอแบ่ ไม่มี
เงินเหลือแล้ว

ความยากจนเป็นปัญหาใหญ่ที่สร้างภัยพิบัติให้กับมังกรอย่างเขา

หลังลืออวี่กำลังจะก้าวขาเดินจากไปด้วยท่าทางอวรรณ ทว่าจู่ ๆ ก็
ได้ยินเสียงตะโกนเรียกดังมาจากทางประตู “เฮ้ พี่สะใภ้ มาอยู่ที่นี่ได้ยังไง
บังเอิญจัง”

หลงสืออวีหันกลับไป เขาเห็นชายคนหนึ่งใส่แว่นกันแดด เชื้อตขาวและกางเกงขาสั้นตัวใหญ่สีล้นหลุดผาด

ลู่อานไหวรีบสาวเท้าเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้าตื่นเต้นดีใจ “เมื่อกี้พี่ชายเพิ่งบอกผมเองว่าสารสกัดจากดอกไม้แซ่แข็งมีปฏิกิริยากับซาลาแมนเดอร์สีแดงเข้มจริง ๆ ฉันทำการจำลองตามที่นายบอกอีกหลายรอบ และเบื้องต้นก็ทำให้ไม่มีผู้บาดเจ็บล้มตายได้แล้ว”

หลงสืออวีพูดยิ้ม ๆ “แบบนี้ก็ดีสิ”

“เพราะงั้นนายรู้เรื่องนี้ได้ไง แล้วยังรู้เรื่องอื่นอีกหรือเปล่า”

“เมื่อก่อนที่บ้านเกิดผมมีซาลาแมนเดอร์มาอาศัยอยู่ ฉะนั้นจึงรู้จักจุดอ่อนของพวกมัน ส่วนเรื่องอื่นผมไม่ค่อยรู้แน่ชัดหรอก”

ลู่อานไหวยังคงยากจะระงับความตื่นเต้น “ไม่เป็นไร ๆ ถ้านายนี้ทำอะไรได้อีก มาบอกฉันได้ทุกเมื่อเลยนะ นี่เป็นหมายเลขเทอร์มินัลของฉัน”

พวกเขาแลกเปลี่ยนทางการติดต่อกัน ลู่อานไหวเห็นสายตาหลงสืออวีคอยชำเลื่องมองด้านข้างอยู่ตลอด

เมื่อเขาหันมองตามก็เห็นร้านขายน้ำผลไม้คั้น จึงถามว่า “นายอยากดื่มน้ำผลไม้หรือ”

หลงสืออวีพยักหน้า

ลู่อานไหวรีบบอก “งั้นเอาสิ เดี่ยวฉันเลี้ยงเอง อย่าว่าแต่แก้วเดียวเลย จะดื่มสักร้อยแก้วก็ยอมได้ หนีนายช่วยฉันไว้ได้มากจริง ๆ”

ไม่รอให้หลงสืออวีได้พูดอะไร อีกฝ่ายก็วิ่งไปซื้อน้ำส้มกลับมาให้เขา แก้วเบ้อเริ่ม แล้วยัดใส่มือหลงสืออวี

หลงสืออวีรับแก้วน้ำส้มมาถือไว้พลางบอก “ขอบคุณครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจไปหรอก ถ้าพี่เลินรู้ต้องดีใจมากแน่ เดี่ยวพอรายงานการทดลองขั้นสุดท้ายออกมาแล้ว ฉันจะเขียนชื่อนายในส่วนของบุคคลที่ต้องขอบคุณเป็นพิเศษเลย”

หลงสืออวีดื่มน้ำผลไม้หนึ่งอีก แล้วบอกว่า “คุณอย่าบอกเขาเรื่องนี้ได้ไหม”

“ทำไมละ” ลู่อานไหวอึ้งไป “นี่มันเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือ”

หลงสี่อวี๋หลุบตาลง “เขาไม่ชอบให้ผมเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องประเภทนี้
เดี่ยวเขาจะโมโห”

“...เรื่องประเภทไหน”

“ก็พวกเรื่องที่มีมันเกี่ยวข้องกับนักล่าณะ” หลงสี่อวี๋ตอบ “ไม่ต้องเขียน
ขอบคุณเป็นพิเศษหรอก เขียนเป็นชื่อคุณไปก็พอ”

เส้นจาวมูคงไม่อยากจะเห็นเขาไปมาหาสู่กับเพื่อนตัวเองนักหรอก

“ทำแบบนั้นได้ไง” ลู่ซานไห่วหัวหน้า “อะไรของพี่เส้นเนี่ย เขาไม่นำใส่
คนแบบนั้นหรอก บางทีนายอาจมีพรสวรรค์ในด้านนี้ก็ได้นะ”

พอลองคิด ๆ ดู นักล่าเป็นอาชีพที่ต้องเสี่ยงอันตรายสูงมากจริง ๆ
เส้นจาวมูไม่อยากจะให้หลงสี่อวี๋มาข้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล
และเข้าใจได้

ดังนั้นลู่ซานไห่วจึงบอกว่า “แต่ยังไงก็ต้องเขียนขอบคุณ...”

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องจริง ๆ ผมไม่สนใจเรื่องพวกนี้หรอก” หลงสี่อวี๋
ยิ้มจนตาหยี “รบกวนคุณช่วยเก็บเป็นความลับให้ผมด้วยนะ”

เวลาหลงสี่อวี๋ยิ้ม ประกายสีทองในแววตาของมังกรจะเห็นได้ไม่ชัด
สักเท่าไร มองดูแล้วให้ความรู้สึกเหมือนมีดวงดาวอยู่ในดวงตานั้น

ลู่ซานไห่ว “...”

ความคิดเขาเต็มไปด้วยความผิดพลาด “พี่สะใภ้น่ารักเกินไปแล้ว พี่เส้น
จะใจแข็งไกรธเขาลงได้ยังไง”

เขาตอบ “โอเค ๆ พี่เส้นนี่ก็จริง ๆ เลย...เฮ้อ ช่างเถอะ เลิกพูดเรื่องนี้
ดีกว่า ทำไมนายถึงมาเดินเตร่อยู่ที่นี่คนเดียวล่ะ”

“ผมมาเดินเล่น ดูอะไรไปเรื่อยเปื่อย” หลงสี่อวี๋ตีมน้ำส้มอีกสุดท้าย
จนหมด

ลู่ซานไห่วอยากตอบแทนเขา จึงบอกว่า “นายอยากไปเยี่ยมชมสนาม
ฝึกซ้อมหน่อยไหม น้องสาวฉันก็อยู่ที่นั่นพอดี สนามฝึกของสำนักงานใหญ่
โอ้อ่าอ่าลังการมาก ปกติไม่เปิดให้บุคคลภายนอกเข้าชมหรอกนะ”

“ดีเลย” หลงสี่อวี๋พยักหน้า

ลู่ซานไห่วพาเขาเดินไปทางนั้น ระหว่างทางก็ถามว่า “เมื่อก่อนนาย

ทำอาชีพอะไรเธอ?”

คิดไม่ถึงว่าคำถามนี้จะทำให้หลงสืออวี่ครุ่นคิดอยู่นานมาก

สุดท้ายเขาก็ตอบว่า “คงประมาณว่า...ไม่ว่าอาชีพอะไรก็เคยทำมาอย่างละนิดอย่างละหน่อยละมัง”

ลู่อานไหวอึ้งไปเล็กน้อยก่อนบอกกว่า “เห็นนายยังดูเด็กอยู่เลย คิดไม่ถึงว่าจะมีประสบการณ์มากขนาดนั้น”

สมองเขาแล่นปรี๊ด แต่งนิทานเรื่องเด็กหนุ่มผู้ยังเยาว์วัยทว่าแก่กล้า ประสบการณ์ชีวิต คงเพราะเกิดมาด้วยฐานะยากจน ต้องออกจากบ้านแต่เช้ากว่าจะกลับก็มืดค่ำ เพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัวสินะ

เขามองหลงสืออวี่ด้วยแวต่านับถือระคนสงสาร

หลงสืออวี่ “?”

เมื่อไปถึงสนามฝึก อุปกรณ์เครื่องมือวัดค่าจำนวนนับไม่ถ้วนตั้งเรียงรายเป็นแถวอย่างมีระเบียบ ทั้งหมดเป็นการจัดสรรขั้นสูงสุดของสหพันธ์ รวมไปถึงเครื่องวัดและฝึกพลังจิตแบบจัดเต็มอีกหลายชุด เทรนเนอร์และนักล่าจัดแจงแผนการฝึกโดยเฉพาะให้พวกเขา

“หุ่นยนต์ที่ดีที่สุดของสหพันธ์อยู่ที่นั่นหมดแล้ว” ลู่อานไหวพูดขึ้นระหว่างที่เดินอยู่ “นายคงจะคาดไม่ถึง ไม่มีอะไรที่พวกเขาจัดหามาไม่ได้ อ้อ ใช่แล้ว เครื่องหมุนเหวี่ยง¹ ที่อยู่ข้างๆ เราเครื่องนี้ คราวที่แล้วมันเหวี่ยงชนะฉันเกือบอ่วมแตก ยังดีที่เกณฑ์มาตรฐานของผู้บัญชาการต่ำ แต่ระดับอย่างพี่เล่นนั้น ต้องจัดว่าเป็นพวกสัตว์ประหลาด”

สาวน้อยถักเปียสองข้างวิ่งมาแต่ไกล ดูเหมือนน่าจะอายุเจ็ดถึงแปดขวบ แก้มยุ้ยปุกลูก

เธอวิ่งตรงดิ่งไปหาลู่อานไหว

ลู่อานไหวอ๋มเธอขึ้นมา พลางพูดกลั้วหัวเราะว่า “วันนี้ชานฉิงซนหรือเปล่า”

ลู่อานฉิงตอบเสียงใส “ไม่เลยคะ วันนี้หนูเป็นเด็กดี!”

¹ เครื่องมือสำหรับสร้างแรงเหวี่ยงหนีศูนย์กลาง เพื่อนำไปใช้แยกสารหรืออนุภาค

ลูซานไห่หอมแก้มใสของสาวน้อยแล้วปล่อยเธอลง เขาชี้หลงสี่อวี๋พลางบอกว่า “หนูเรียกเขาว่าพี่สี่อวี๋ก็ได้นะ”

ลูซานฉิงรีบโพล่งออกไป “สวัสดิ์ค่ะพี่สี่อวี๋ พี่หล่อจังเลยคะ!”

หลงสี่อวี๋ยิ้มรับ “สวัสดิ์ครับ”

ลูซานฉิงกระโดดโลดเต้น อยากให้พวกเขาทั้งสองพาเธอเที่ยวที่นี้

ลูซานไห่อยากโชว์พาวต่อหน้าน้องสาว เขาหยุดยืนอยู่หน้าเครื่องชกวัดพลัง แล้วเอานวมมาใส่

เขาปล่อยกำปั้นเสริมพลังจิตจึงทรงพลังมาก อุปรกรณ์วัดความแรงของหมัดหยุดอยู่ที่ 800.52 กิโลกรัม

สำหรับผู้บัญชาการแล้ว นี่เป็นผลคะแนนที่ยอดเยี่ยมมาก

ลูซานฉิงถึงกับร้องว่าวออกมาด้วยแวตตาปลาบปลื้มสุด ๆ ลูซานไห่ยกคิ้วอย่างภาคภูมิใจ เขาถอดนวมพลางถามหลงสี่อวี๋ว่า “เครื่องวัดนี้แม่นยำมากนะ สามารถปรับตำแหน่งทศนิยมให้แสดงเป็นหลายร้อยหลักได้ด้วย นายลองหน่อยไหม”

พอลองจบเขาก็เกิดนึกเสียใจขึ้นมาทันที เขาสัมผัสคลื่นพลังจิตของหลงสี่อวี๋ไม่ได้ด้วยซ้ำ อีกฝ่ายคงใช้พลังจิตช่วยเพิ่มพลังไม่ได้

ฉะนั้นผลลัพธ์ที่ได้ต้องต่ำกว่าคนทั่วไปเยอะมากแน่

หลงสี่อวี๋กลับไม่กังวลใจสักนิด ตอบว่า “ได้สิ เมื่อก่อนผมเคยเล่นเครื่องนี้มาแล้ว น่าจะอยู่ที่ 135 กิโลกรัมละมัง”

เขาใส่นวมแล้วปล่อยหมัดออกไป เสียงปึงดังขึ้น ตัวเลขที่ปรากฏคือ 139.18 กิโลกรัม

ในสภาวะไม่มีพลังจิต นี่เป็นเกณฑ์มาตรฐานของผู้ชายทั่วไปในยุคนี้

ลูซานไห่กลับเหม่อลอยไปชั่วขณะ

ลูซานไห่มีสัญชาตญาณใกล้เคียงกับสัตว์ป่า สัญชาตญาณแบบนี้ไม่มีข้อมูลอ้างอิง แต่มีประสิทธิผลยอดเยี่ยมมาก ทำให้เขาสามารถขย้ำจุดอ่อนของคู่ต่อสู้ขณะบัญชาการได้มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง และตัดสินใจได้อย่างเฉียบขาด นับเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่ง ส่งผลให้เขาได้ครองตำแหน่งผู้บัญชาการระดับสูงตั้งแต่อายุยังน้อย

ตอนนี้เซนส์กำลังบอกเขาว่า ‘ข้อมูลนี้มีบางอย่างไม่ถูกต้อง’

แต่มันไม่ถูกต้องตรงไหนกันล่ะ ลู่ซานไห่วก็บอกไม่ถูก เป็นไปไม่ได้ที่ข้อมูลนี้จะปกติและได้มาตรฐานเกินไปแบบนี้ แต่ไม่ว่ายังไง หลงสี่อวี่ก็ไม่มีแม่แต่พลังจิตนี่นา

ฉะนั้นลู่ซานไห่วจึงสลัดความคิดแปลกๆ นี้ออกไปจากสมอง แล้วแอบหัวเราะเยาะให้กับสัญญาตณญาณความไวของตัวเองที่กลางแคลงใจแปลกๆ กับคนธรรมดาเสียได้

ตัวอย่าง

ราชามังกรตัวน้อยกับเจ้าชายของเขา 1
龙王弱小无助但能吃 [星际]

โน้ตเครือข่ายอินเทอร์เน็ต คอร์ปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《龙王弱小无助但能吃 [星际]》 (Long Wang Ruo Xiao Wu Zhu Dan Neng Chi Xing Ji)
Author © 江为端 (Jiang Wei Jie)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Company Limited.
Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นการผิดกฎหมายตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8302-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชันส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อังอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ชลลดา ซาลาด, ชมขวัญ ทั้งสุขบุตร
บรรณาธิการเทียบภาษา สิริมา ชนบดีวิฑูร • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนิดา เจริญทรัพย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มีตตฤทธิชัยกุล
ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร พชร เรืองฉาย, ณปภัช

เส้นจาวมู คือว่าที่ผู้นำคนต่อไปของตระกูลนิกสำมิงกร
ภารกิจสำคัญที่สืบทอดกันมายาวนาน
คือการพิชิตบัลลังก์สัตว์ต่างดาว
เดิมทีเขาตั้งใจจะหลอกใช้ **หลงซืออวี่**

เพื่อตามหาราชามิงกรผู้ครอบครองบัลลังก์นั้น
แต่เจ้ามิงกรบื้อตวนึกกลับมาแต่ตามติดไม่ยอมห่าง
ทั้งยังเอาแต่เรียกเขาว่า ‘เจ้าหญิงๆ’ เสียอย่างนั้น

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8261-7

9 786161 882617

485 บาท